

3

POLİTİK-GÜNDEM

CEMAL KAŞIKÇI CİNAYETİ
SUUDİ GERGINLIĞI VE
ARKA PLANDAKİ KAPIŞMALAR

4

GÜNDEM

RAHİP BRUNSON
ÜZERİNDEN ABD'NİN
AKP'YE VERDİĞİ "AYAR"

9

MAKALE

"İYİ ADAM"
PEK DE İYİ DEĞİL!

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

25 Ekim 2018

Yıl:1

Sayı:21

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi2.net

ISSN:2630-5526

krize, faşist saldırganlığa ve şovenizme karşı

ÖRGÜTLE ÖFKENİ

EY HALK!

RÖPORTAJ

"Emekçi Kitlelerin Haykırışı Olmaya Devam Edeceğiz!"

Uzunca bir aranın ardından yeni eserleri "Buradayız" ile kitlelerle buluşan Grup İsyân Ateşi ile güncel politik durum, grup olarak yaşadıkları sağ tasfiyeci süreç, kültür-sanat alanına dönük saldırılar ve gelecek planlamaları hakkında bir söyleşi gerçekleştirdik. ■ s. 12-13

ANALİZ

Neo-Liberal Politikaların Tarımda Yarattığı Tahribat

Türkiye nezdinde neo-liberal politikaların tam olarak hayata geçirilmesi ve mevcut tarımsal üretiminin geriletilmesi ise AKP dönemi ile at başı ilerlemiştir. Bir kaç istatistikî rakam tarımdaki gerilemenin gelmiş olduğu boyutu bize göstermektedir. ■ s. 10

GENÇLİK

Devrimci Gençlik Mücadelesi ve Faşizmin Eli Sopalı Bekçisi: YÖK

Faşizmin özellikle Gezi İsyanı sonrası baskı ve saldırı araçlarını devrimci gençlik mücadelesi dinamiklerinden yana çeşitlendirmesine/etkinleştirmesine, OHAL ve sonrası süreçte üniversiteler başta olmak üzere oluşturduğu faşist kuşatmaya rağmen devrimci gençlik mücadelesi güçlü potansiyelleri bağrında taşımaktadır. ■ s. 14-15

“KUZEY ORMANLARI’NIN TALANINA DUR DİYELİM, İNŞAAT İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİNE SES OLALIM”

HABER MERKEZİ- Munzur Çevre Derneği’nin düzenlediği panelde 3. Havalimanı işçilerinin durumu, Kuzey Ormanları’nın talanı, çevre ve sınıf mücadelesi ile ekonomik kriz ve büyüyen işçi direnişleri konuşuldu, tartışıldı.

Panelin düzenlendiği salona, “Yaşam alanlarımız için bir gün değil her gün isyandayız”, “Yaylalardan köylere, köylerden kentlere isyanımız büyüyor” dövizlerinin yanı sıra, “Kuzey Ormanları’nın Talanına Dur Diyelim, İnşaat İşçilerinin Direnişine Ses Olalım” pankartı asıldı. Panelde Belediye-İş Sendikası 2 No’lu Şube, Çemişgezek Derneği, Geyiksuyu Derneği, Yeni Demokrasi Gazetesi, Çöğürlük (Ovacık) Köyü Derneği, DDSB, 198 gündür direnen Kenan Güngördü, sanatçı Pınar Aydınlar’ın yanısıra çok sayıda kişi katıldı.

Munzur Çevre Derneği tarafından düzenlenen panelin moderatörlüğünü Sevil Doğan yaparken, panelde Munzur Çevre Derneği’nden Ali Yıldız, Kuzey Ormanları Savunması’ndan Mustafa Tepret, Deriteks Sendikası’ndan Veysel Arslan, İnşaat-İş Sendikası’ndan Kadir Kurt konuşmacı olarak katıldı.

İlk sözü alan Kuzey Ormanları Savunması’ndan Mustafa Tepret, Kuzey Ormanları’nda işçilerin katledildiğini kaydetti. Kuzey Ormanları’nın Tekirdağ’ın ucunda başlayıp Kocaeli’ye kadar devam ettiğini söyleyen Tepret, “Kuzey Ormanları birçok hayvan türü ve bitki türü barındırıyor. Bu yerler ciddi anlamda tehlike altındalar. Bölgeye ait tehlikelerin başında termik santralleri, harfiyatlar, HES’ler, Türk akımı gibi projeler yer alıyor” ifadelerini kullandı.

“3. HAVALİMANI GİBİ PROJELER BELLİ ŞİRKETLERİ ZENGİN ETMEK İÇİN YAPILIYOR”

Tepret devamında, “Kapitalizmin en önemli talanı doğal alanların yağmalanmasıdır. Buna karşılık olarak Greenpeace örgütlerini destekleyerek bu talanı meşrulaştırıyorlar” şeklinde konuştu.

Yeni bir havaalanının, yeni bir ekonomik yük olduğunu belirten Tepret, parayı sağlık gibi alanlarda kullanmak yerine, halkın vergileriyle belli şirketleri zengin etmek için 3. Havalimanı gibi projeler yapıldığına dikkat çekti.

Tepret, 3. Havalimanı’nın neden yapılmaması gerektiğini ise şu sözlerle anlattı:

“Çünkü Karadeniz kıyıları çamur ve bataklık alanlarıdır. Sürekli dolgu yapılan bir alan ve sürekli çökmekte. Bu alanda sürekli toprak kaymaları yaşanmaktadır. Bölge TOKİ tarafından acele kamulaştırma sürecine sokuldu. Dolayısıyla bölgede tarım, arıcılık, hayvancılık ve ormancılık yapanlar göç etmek zorunda kaldı. 3. Havalimanı işçileri ciddi anlamda yaşamları tehlike altında çalışıyorlar. Çünkü o bölge bataklık olduğu için operatörler araçları ile batıp ölebiliyor. Bu alan suç alanı, bu alanı derhal kapatın. Sizin sermaye kazanmak için yaptığımız bu projeler birçok kişinin ölümüne yol açıyor.”

“KRİZİ İŞÇİLERE ÖDETMEME ÇALIŞIYORLAR”

Deriteks Sendikası’ndan Veysel Arslan, ekonomik kriz ve büyüyen işçi direnişine ilişkin bir konuşma yaptı.

Arslan, “3. Havalimanı ve doğanın talanı kapitalizmin kendini devam ettirmesidir. İnsan odaklı, doğa odaklı

bir çözüm tercih etseler kar elde etmeyecekler” dedi.

Türkiye’de yaşanan krizi en çok emekçilerin hissettiğini söyleyen Arslan sözlerini şöyle sürdürdü:

“Krizin içerisindeyiz. Krizi yaşayanlar ve hissedenler biz kol ve beden ile çalışan emekçileriz. Emperyalist ülkelerin üretime ait bir güçleri yok. Türkiye bu emperyal ülkelerin par-

başlığı altında konuşma yaptı.

“Türkiye’de işçi sınıfı tarih öncesinden bu yana tam olarak örgütlenememektedir” diyen Kurt, “Cehennem gibi bir işçi koşulları yaşıyoruz. İşçiler maaşlarını verilen sürede alamıyorlar. İnşaat işçileri ücretli köle gibiler. Ortaçağ’daki köleler ile benzer koşulları yaşıyorlar. Doğru dürüst yemek yemiyorlar ve doğru dürüst barınmıyorlar” ifadelerini kullandı.

Dünyaya meydan okuyan ve 3. Havalimanı’nın açılışını bir an önce yapmak isteyen iktidarın işçileri daha çok sıkıştırmaya başladığına vurgu yapan Kurt, “mesai arttırıldı, yemekleri ve barınma koşulları kötüleştirildi. İnsanlık dışı çalışma koşullarını kendilerine bir kazanım olarak görüyorlar” dedi.

“DOĞANIN VE EMEĞİN SÖMÜRÜSÜNE ORTAK MÜCADELE İLE SON VERİLEBİLİR”

Son konuşmacı olan Munzur Çevre Derneği’nden Ali Yıldız ise “Çevre ve sınıf mücadelesinin kopmaz bağları” başlığı ile bir sunum yaptı.

ça takma ve benzeri hantal işlerini yapıyor sadece. Darbeler ekonomik krizleri dizginleme ve durdurma sürecidir. Türkiye’de böyle bir politika izleniyor. Yani krizin tamiratını gerçekleştiriyorlar. Yaşanan krizi biz işçi ve emekçilere ödemeye çalışıyorlar.”

“KRİZİN SESİNİ FABRİKALARA, SAHAYA TAŞIMALIYIZ”

“İktidar aslında bir krizin olmadığını, manipülasyon yapıldığını söylese de bunu çok somut bir şekilde yaşıyoruz” diyen Arslan, tüm bunlara karşı örgütlü bir duruşun önemli olduğuna vurgu yaptı. Arslan, “Örgütlenmede bir tetikleyici olmalıyız. Örgütlenmede kadınlar, öğrenciler, işçiler ve emekçiler ciddi sorumluluklar almalı. Krizin sesini fabrikalara, alana, sahaya taşımamızdır. Krizden başka çıkış yolumuz yok” dedi.

“3. HAVALİMANI’NDA İŞÇİ OLMAK”

İnşaat-İş Sendikası’ndan Kadir Kurt ise, “3. Havalimanı’nda işçi olmak”

Yıldız, “Emperyalist kapitalist sistem ve ona bağlı egemen güçler yaşam alanlarımızı sömürürken ortaya bıraktıkları yaşanmaz çevre ve atıkları fosiller ve yakıtlar ile doğayı yaşanmaz kılıyorlar” diye konuştu.

“Dünyanın birçok alanında kara ve talana doymayan egemen bir güç var” vurgusunu yapan Yıldız, “Birçok ülkede olduğu gibi HES’ler, siyanürler ve altın arama gibi projeleri ülkemizde de uygulamaya çalışıyorlar. Mevcut sistem talana yağmaya devam ederken bir taraftan da işçiyi emekçiyi sömürmeye çalışıyorlar” dedi.

Yıldız, tüm bu sorunları sınıf mücadelesinin verdiği ortak mücadele ile son bulacağını kaydeden Yıldız, sendikaların da sınıf bilincinde olması gerektiğini söyledi.

Panel Grup İsyan Ateşi’nin seslendirdiği ezgiler ile sona erdi.

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

Cemal Kaşıkçı Cinayeti, Suudi Gerginliği, Arka Plandaki Kapaşma ve Mesajlar

Suudi gazeteci Cemal Kaşıkçı'nın talep ettiği evlilik belgesi için Washington'daki Suudi Büyükelçiliği tarafından İstanbul Başkonsolosluğu'na yönlendirilmesi üzerine 2 Ekim'de gittiği İstanbul'daki konsolosluktan normal yollarla çıkmamasına dair çok şey yazıldı. Burjuva medya sahibinin sesi olarak bilgi kirliliği yaratarak olayı ve sebeplerini manipüle ederken, yaşanan olayda hala gizemini korumakta. Konuya dair ABD, Türkiye ve Suudi üçgeninden yapılan açıklamalar kamuoyunu tatmin etmenin uzağında. Efendi konumunda bulunan ABD salvolar yapmanın dışında ciddi bir adım atmış değil. Ortada Erdoğan'ın kucağına atılmış bir bomba var. Ancak Erdoğan temkinli ve cümlelerini seçerek konuşmaya özen gösteriyor. Bu durum bu vaakadan pay koparmanın ve nemalanmanın işaretlerini vermekte.

Bugüne kadar AKP/Erdoğan iktidarı Suudi rejimine dair ciddi hiç bir eleştiri yürütmedi. Suudi rejiminin Mısır'da Müslüman Kardeşleri deviren Sisi'yi desteklemesi, İsrail'in Filistin'de yaptığı katliamlara sunduğu destek ve Yemen'de gerçekleştirilen kitlesel katliamlar hiçbir zaman eleştirilmedi adeta görmezden gelinerek göz ardı edildi. T.C ilişkilerini Suudilerle sürekli olumlu tutmaya özen gösterdi. Bu durumun en belirgin ifadelerinden biri üç yıl önce ölen Kral Abdullah için Türkiye'de üç günlük yas ilan edilmesi olmuştu. İlişkiler bu kadar yakın ve derindi. Ancak son birkaç yıldır özellikle Prens Salman'ın iktidarı almasından sonra ilişkilerde bir gerilme olduğunu görmek gerekmektedir. Suudi rejimi Ortadoğu'da kendine ciddi bir hareket alanı açmak istemekte ve buna karşı engel olarak gördüğü ülkeleri tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Bu ülkelerin başında İran gelmektedir. Ancak AKP'nin İran'la geliştirdiği ilişkiler, Müslüman Kardeşler'e yakınlığı, Katar'a ilişkin tutumu ve verdiği destek Suudilerle yaşanan gerilimin ana kaynaklarını oluşturmaktadır. Bu anlamda Kaşıkçı cinayetinde seçilen mekanın neden Türkiye ve cinayetin konsolosluk

binasında gerçekleştirildiği meselesi bu tablo üzerinden incelendiğinde Türkiye'ye verilmek istenen mesaj daha net okunabilmektedir. Bunun bir yönü şüphesiz ki Türkiye'nin İran ve Katar'la olan ilişkilerini gözden geçirmesi amaçlanmıştır. Yani açık bir ifadeyle İran ve Katar'dan uzak durulması istenmektedir. Yine diğer bir boyutu Müslüman Kardeşler'e Türkiye'nin kucak açması meselesidir.

Müslüman Kardeşler Türkiye'yi adeta bir üs bölgesi gibi kullanmaktadırlar. Beş bin kişilik bir İhvan üyesinin Türkiye'de yaşadığından bahsediliyor. Cemal Kaşıkçı Prens Salman'ın Müslüman Kardeşler politikasını ve Yemen'de yürüttüğü haksız savaşı eleştiriyordu. Yine Kaşıkçı'nın müslüman kardeşleri toparlama ve toplantılarına katıldığı belirtilmektedir. Bu durum Kaşıkçı'yı Suudi devletinin hedefi haline getirmişe benziyor. Verilen mesaj resmin bütününe bakıldığında Müslüman Kardeşler elemanlarının Türkiye'de de güvenli olmadıkları konusunda açık bir mesajı da içermektedir.

Nitekim bu Suudi Arabistan'ın gerçekleştirdiği ilk olayda değildir. 2015 de kraliyet ailesini eleştiren prens Turki bin Bahder el Suud Fransa'ya iltica başvurusunda bulduktan sonra ortadan kaybolmuştu. Prens Selman Lübnan Başbakanı Saad Hariri'yi Riyad'a çağırarak 17 gün gözaltında tutmuştu. Elbette Suudi Arabistan bu pervasızlığı batılı emperyalistlerin desteği olmadan yapamazdı. Suudi Arabistan ABD'nin Ortadoğu'daki ileri karakollarından biridir. İlişkilerin

tarihi geçmişe dayanmaktadır. Trump göreve başladıktan sonra Suudilerle 110 milyar doları silah ticaretini kapsamak üzere 350 milyar dolarlık ticaret anlaşması imzalandı. ABD, İran'a yönelik uygulanacak ambargo sonrası petrol arzında yaşanacak iki milyar varil azalmayı Suudi Arabistan'ın kapatmasını istemişti. Trump Suudi rejiminden bu açığı kapatarak petrol fiyatlarının belli bir düzeyde tutulma-

rak Katar'ın İran'a yanaşması veya irtibatla olması durumunda ABD ve Suudi Arabistan tarafından nefes dahi alamayacak duruma getirileceği mesajı. Dünyanın en büyük doğalgaz ve petrol rezervlerine sahip Katar İran'la hareket etmesi durumunda Ortadoğu'nun dengeleri sarsılacaktır. Bu anlamda Suudiler Katar'ın İran karşıtı koalisyonun dışına çıkmasına tahammül etmemektedir. Katar'ın tecrit edilmesinin bir boyutu da Suudi Arabistan ve Mısır'ın Müslüman Kardeşler politikası. Katar ve Türkiye'nin desteklediği Müslüman Kardeşler Suudi Arabistan ve Mısır'ın terör listesinde. İhvan'ın himaye edilmesi bu ülkeler için bir güvenlik meselesi. Her iki ülkede bu hareketi kendisi açısından tehlike olarak görmekte ve mücadele etmektedir.

Konumuza dönecek olursak; 1960'larda İslam dünyasındaki devrimci ve komünist düşüncelerin yayılma ve

sını istemişti. Her ne kadar 23 Eylül'de OPEC petrol üretimini 3,8 milyar tonla sınırlandırma kararı çıkarsa da, Suudi Arabistan'ın efendisine boyun eğmekten başka çaresi olmayacaktır. Yaşanan tüm gelişmeler bu çıkar ilişkilerinin içerisinde okunduğunda bir anlam ifade edecektir. ABD, Ortadoğu'da yaptığı kirli pazarlıkların bir sonucu olarak Kaşıkçı'yı gözden çıkarmış ve bu durumda Suudi rejiminden büyük tavizler koparacaktır. Ortadoğu'da yürütülen emperyalist politikaların önümüzdeki dönemde kızışarak devam edeceği aşikardır. Kartlar bu duruma göre karılmakta ve stratejiler belirlenmektedir. Bu bağlamda İran'ın kuşatılması projesi özellikle Trump'ın iktidara gelmesinden sonra Suudi Arabistan ziyareti sonrasında bu politika tam olarak netliğe kavuştu. Riyad'la yapılan milyarlarca dolarlık silah anlaşmasıyla bu durum taçlandırıldı. "Arap Nato'su" projesi İran'ı güneyden kuşatma, İran'ın (dolayısıyla Rusya'nın etki alanının) Körfez güneyine inmesini önleyecek Mısır-Suudi Arabistan-Körfez emirlikleri ittifakı. Katar'ı kontrolde tutma hamlesi ola-

Mısır'da Cemal Abdülnasır'ın estirdiği pan-Arabizm rüzgârını kesmek için Suudi Arabistan, Rabita'yı kurarak Selefiliği ihraç etmeye başladı. Bu yeterli olmayınca pan-İslamizm kartı öne sürüldü ve bu süreçte İhvan'a iş düştü. Bu planın baş destekçisi Kral Faysal, Abdülnasır'dan kaçan İhvan'a kapılarını açtı. Örgütün "eğitilmiş" kadroları Suudilerin hem içerde hem dışarda ihtiyacını görüyordu. Bu sayede İhvan üyeleri Suudi Sarayı'na da girmiş oldu. 1979'dan itibaren Sovyetlere karşı Afganistan'a eğitilerek gönderilen dinci gruplar hem selefilere ama aynı zamanda ihvancılardan oluşuyordu. Cemal Kaşıkçı ABD öncülüğünde oluşturulan yeşil kuşak projesi bünyesinde desteklenen Usame Bin Ladin ve hareketinin sempatizanıydı. Bu yıllarda Afganistan'daki cihatçı kamplarına giren Kaşıkçı, ABD başta olmak üzere Batı medyası tarafından "özgürlük savaşçıları" etiketiyle itibar kazandırılan İslamcı militanlarla röportajlar gerçekleştirdi. Suudi Arabistan istihbarat örgütünün başındaki isim Prens Turki bin Faysal (Kral Faysal'ın kardeşi) tarafından yönlendirilen Kaşıkçı'nın bu çabaları elbette ABD ve ba-

tılı emperyalistler tarafından destek gördü. Ancak süreç içerisinde Kaşıkçı'nın siyasi kimliğinde yıllar içinde değişim yaşandı. Başta selevi islamcı zihniyete yakın olan Kaşıkçı, 2000'li yıllarla birlikte bu düşüncelerinden çark ederek Müslüman Kardeşler'in (İhvan) fikirlerini benimsedi. Kaşıkçı bu yıllarda önce Londra sonra da Washington'da büyükelçilik görevini yürüten Türki bin Faysal'ın danışmanıydı. Kendisi için kırılma süreci ise 2013'te yaşandı. Kaşıkçı 3 Temmuz 2013'te Mısır'da Mursi'nin devrilmesine karşı tutum aldı. Kaşıkçı 28 Ağustos'ta Washington Post'a yazdığı yazıda ABD'nin Müslüman Kardeşler politikasını eleştirerek şöyle diyordu: ABD'nin mevcut Trump yönetiminde daha görülen Müslüman Kardeşler nefreti, tüm Arap dünyasındaki çıkmazın esas nedenidir. Müslüman Kardeşler'in ortadan kaldırılması, demokrasinin ortadan kaldırılması ve Arapların otoriter ve yozlaşmış rejimler altında yaşamaya devam etmesinin garantisinden başka bir şey değildir diye yazıyordu. Kaşıkçı elbette Suudi rejimine ciddi

bir muhalif değildi, uzun yıllar Suudi Arabistan devletine çalıştı ve bir çok kirli ilişkiyi bilen birisiydi. Bu durum onu Suudi rejiminin hedef tahtasına koymaya yeterli oldu.

Bu cinayetin Türkiye'de işlenmesiyle verilen mesajların yanısıra, AKP bunu bir fırsata çevirmek isteyecektir. Ciddi bir kriz içerisinde bulunan ve her geçen gün derinleşen krizin etkisiyle adeta köşeye sıkışmış olan Türk hakim sınıfları bu cinayetten nermalanmaya çalışacaktır. Türkiye'ye önemli oranda Körfez sermayesi akmaktadır. Bu sermaye AKP ve Türk devleti için yaşamsal önemdedir. Körfez'de yaşanan gerilim ve çatışma Türk komprador burjuvazisini tedirgin etmektedir. Özellikle Katar'a uygulanan izolasyon Türk devletinin hareket sahasını daraltmaktadır. Kaşıkçı cinayetinde Suudilerle anlaşma yoluna gidilerek Türkiye'ye sıcak para akışı veya düşük faizli kredi alınmaya gidilecektir. Bu durumda gerek egemenlerin gerekse AKP ve Erdoğan hükümetinin elini rahatlatacaktır. Ortadoğu'da yaşanan savaş ve pazar paylaşımı emperyalist sistemin en

yoz ve pespaye ve insanlık dışı uygulamalarıyla sürmektedir. Ortadoğu'da her gün yüzlerce insan katledilmekte yerlerinden edilmekte sefaletle itilmektedir. Bir avuç emperyalist haydut ve onların uşaklarının çıkarları için hergün onlarca insan ölmekte. Bu konuda sistem kendi yavrularını dahi yemekten geri durmamaktadır. Cemal Kaşıkçı bu dalaşa emperyalistlerin Ortadoğu kökenli figüranlarından biriydi. ABD ile iyi ilişkiler içinde, Katar emirinin özel ilgisine mazhar, AKP ve Tayip Erdoğan ile yakın ilişkiler içinde ve aynı zamanda Suudi krallığında yaşanan iktidar dalaşında taraf durumunda bulunuyordu. Bu anlamda sadece bir gazeteciden bahsedilemez, bu şahıs tüm bu kirli ilişkilerin merkezinde bulunan biriydi. Cinayet de bu politikaların bir sonucu olarak gerçekleştirilmiştir. Bu durumda emperyalistlerin ilişkilerine zarar vermeyeceği ve kısa bir süre sonra unutulacağı bir gerçektir. ABD'nin bu cinayetten haberinin olmaması imkansızdır. Burada bu cinayet üzerinden Suudilerle yeni anlaşmaların yapılmasının yolları açılmış

olacaktır. ABD ve Trump bunu kendi hesaplarına kullanmanın planlarını yapacaklardır. Derin bir ekonomik krizin yaşandığı Türkiye'de, Suudi Arabistan'a uygulayacağı yaptırımlar ikili ilişkilere hiçbir zarar vermeyecek şekilde tutacağı öngörülebilir. AKP iktidarı efendisi ABD'nin tutumuna göre hareket edeceği aşikardır.

Kaşıkçı cinayeti aslında emperyalistlerin ve faşist devletlerin sürekli başvurdukları yöntemlerden biridir. Sistem kendisine muhalif olanları katletme, kaybetme, işkence ile öldürme politikasını sürekli gütmektedir. Bu durum yeni bir şey değildir ve önümüzdeki dönem toplumsal huzursuzluğun artmasıyla birlikte artarak devam edecektir. Burjuva sistemden kaynaklı artan toplumsal huzursuzluk ve kapitalist emperyalist sistemin krizinden kaynaklı keskinleşen sınıf mücadelesi egemenlerin saldırılarının dozajını da artırmasını beraberinde getirecektir. Bu duruma karşı, tek tek ülkelerin işçi ve emekçilerinin örgütlenerek emperyalizmi ve onun tüm uzantılarını çöpe atmalarından geçmektedir.

RAHIP BRUNSON ÜZERİNDEN ABD'NİN AKP'YE VERDİĞİ "AYAR"

9 Aralık 2016 yılında "FETÖ ve PKK adına suç işlediği" gerekçesiyle tutuklanan ABD'li rahip Andrew Brunson, 12 Ekim gününü yapılan duruşmasının ardından tahliye edildi. Tutuklanma gerekçeleri, ABD vatandaşı oluşu, daha sonraki süreçte ABD tarafından Türkiye'ye ciddi yaptırımlar uygulanma gerekçesi olması ve tahliyesiyle oldukça fazla gündem olan ve tartışılan Rahip Brunson olayı, bir kez daha bizlere TC devletinin yarı-sömürge durumunu çıplak bir şekilde göstermiştir.

15 Temmuz 2016 yılında yapılan darbe girişiminin ardından, alakalı alakasız on binlerce kişi AKP hükümetinin talimatları doğrultusunda tutuklandı, görevlerinden alındı, işkencelere maruz bırakıldı. AKP'nin kendi lehine iyi gitmeyen durumu bir anda tersine çeviren bu darbe girişimi, aynı zamanda devletin nasıl yönetildiğinin ve yapılan pisliklerin

de bir anlamıyla açığa çıkmasına vesile oldu. Ordusundan, polisinden, meclisinden, yargısına, eğitim sisteminden, sporuna kadar, her alan-

da ahlaksızca, pervasızca, faşistçe uygulamaların yapıldığı (bizler tarafından zaten biliniyordu) belli boyutlarıyla açığa çıktı. Bunların bu düzeyde açığa çıkarılmasının nedeni de, elbette AKP'nin Gülen Cemaatiyle girdiği çatışmadan kendini sı-

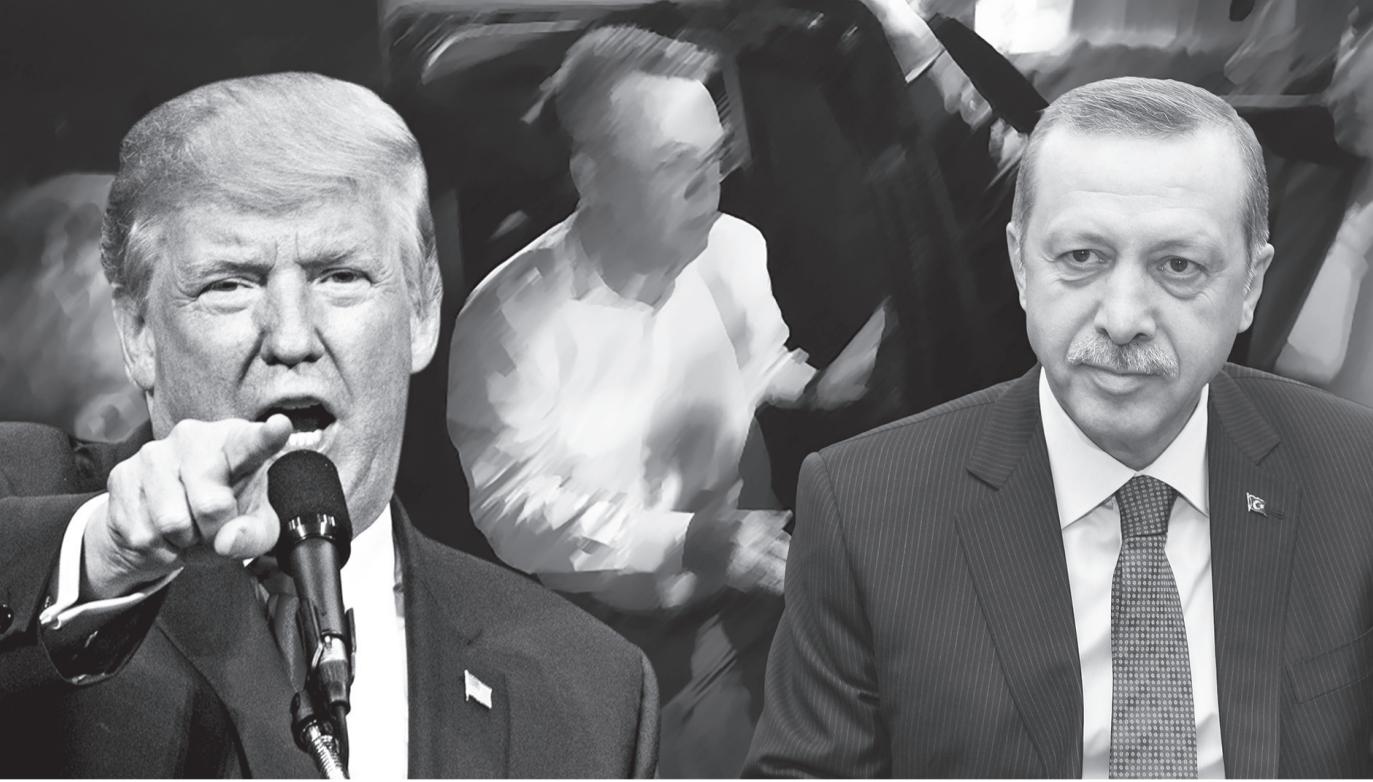
yırması ve yapılan bütün pislikleri "FETÖ'cüler yaptı" diyerek aklamaya çalışmasıdır.

hazırlanan iddianamede, din adamı görüntüsü altında söz konusu terör örgütleri adına suç işlediği ve genel stratejileri kapsamında eylem birlikteliği içinde olduğu, örgütlerin amaçlarını bilerek ve isteyerek iş birliği yaptığı belirtilmişti. Buna dayanak olarak ise, Brunson'un Gülen Cemaati'nin Ege Bölgesi imamı olduğu iddia edilen Bekir Baz denen şahısla ve yardımcılarıyla defalarca mesajlaşması gösterilmişti.

Rahip Brunson denen kişinin kim olduğu, ne ile suçlandığının ötesinde, bunun üzerinden yapılan pazarlıklar, tehditler, oyunlar ve neticede de yarı sömürgeliğin getirdiği efendi-uşak pozisyonu üzerinden bir realitenin yeniden açığa çıkmasıdır. Her olaydan sonra

Tam da bu süreçte, (bir pazarlık konusu olarak da olabilir, bir savcının işgüzarlığı da olabilir ya da kendilerince efendiye bir gözdağı, kendi yandaşlarına bir kaşık bal da olabilir) Rahip Brunson tutuklandı. İzmir Cumhuriyet Savcısı tarafından

"Eeeyyy"le başlayan cümlelerle, emperyalistleri ve onların başkanlarını, başbakanlarını tehdit eden Tayyip Erdoğan, her seferinde bu "tehdit" ettiği ve "had bildirdiği" efendilerin yanına varınca da, el pençe divan duran, tükürdüğünü anında

yalayan pozisyonuyla nam salmıştır. Son Rahip olayında da yine benzer bir durum söz konusudur.

Tayyip Erdoğan 11 Ocak 2018 günü muhtarlar toplantısında Rahip Brunson'u kastederek ABD'ye yönelik yaptığı açıklamada, "Kusura bakma sen bunu vermiyorsan (Fethullah Gülen'i kastederek) bundan sonra sen bizden herhangi bir teröristi istediğin zaman, bu fakir bu görevde olduğu sürece o teröristi alamazsın. Açık konuşuyorum, kardeşlerim karşınızda ne Osmanlı'nın hasta adamı, ne cumhuriyetin çömez devleti, ne 1970'lerin, 1990'ların güçsüz ülkesi var, artık karşınızda Cumhurbaşkanından muhtarına kadar 2023 hedeflerine kilitlenmiş, 2053 ve 2071 vizyonuna inanmış bir millet var"-demektedir. Yine üst perdeden, yine haddini bilmeden esip gürlenmiştir sesinden öte hükmü olmayan Tayyip Erdoğan.

Türkiye emperyalistlere göbekten bağımlı, yarı-sömürge bir ülke pozisyonundadır. En kaba açıklamasıyla, ekonomik açıdan emperyalizme göbekten bağımlı, siyasi açıdan ise, görünürde devlet bağımsızlığına sahip olmalarına rağmen, ekonomik ve askeri açıdan bağımlı olduğu için bu durum bağımsızlığın sakatlandığı durum olarak da tanımlanabilir. Yarı-sömürge ülkelerin ekonomisi emperyalistlerce kontrol edilmekte ve devlet sınırları içindeki bütün alanlar emperyalistlere pazar, hammadde kaynağı, sermaye ihraç alanı vb. görevi görmektedir.

Tayyip Erdoğan'ın bu gürlenmelerine karşılık, ABD Başkanı Trump, bir sosyal medya paylaşımında, "ABD, Türkiye'ye büyük Hristiyan, aile adamı ve mükemmel bir insan olan

Pastor Andrew Brunson'un uzun süreli tutukluluğu için büyük yaptırımlar uygulayacak. Bu masum inanç adamı derhal serbest bırakılmalı" ifadelerini kullanmaktaydı. Yine devamında, Trump'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı John Bolton, İsrail ziyareti sırasında Reuters Haber Ajansı'na verdiği röportajda, "Türk hükümeti Pastor Brunson'u serbest bırakmama konusunda büyük bir hata yaptı. Her gün bu hatayla devam ediyor. (Türkiye) NATO müttefiki Batı'nın bir parçası olarak doğru şeyi yaparsa ve Pastor Brunson'u şartsız serbest bırakırsa kriz anında abiter" diyor. Esasta ABD söylediğinin arkasında durarak, TC'ye belli yaptırımlar uyguladı. F-35 savaş uçaklarının satışını durduran ABD, diğer yandan dolar kuruna müdahaleyle, TL'nin dolar karşısında erimesine, dolayısıyla da ciddi bir krizin başlamasına vesile oldu.

İşin esasına baktığımızda, Rahip Brunson'un tutuklanması üzerinden koparılan fırtına işin sadece görünen "popüler" kısmı. İşin arka planında yatan ise, Suriye özelinde somutlanan, Ortadoğuya dair yaşanan çe-

lişkiler ve çatışmalardır. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), Suriye'de yaşananlardan sonra büyük oranda sekteğe uğradı. Aynı zamanda bu TC'nin bir takım planlarının da boşa çıkması anlamına gelmektedir. Bulunduğu yeri unutup, pastaya balıklama dalmaya çalışan TC, her seferinde kafasını masaya vurdu. Kendi başına bölgede bir güç olmaya çalışan, bu anlamıyla da, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanarak kendini var etmeye,

söz sahibi olmaya çalışan TC, ABD ile ip-ler gerilince Rusya'ya, onlarla gerilince AB ülkelerine, oranda bir şey çıkmayınca ucu Çin'e kadar varan geniş bir yelpazede ittifak arayışlarına girdi. İran, Suriye ve Irak'a yönelik yaklaşımlarda esasta ABD ile çelişen politikalar izlemeye başladı. Yine yaptırımlar ve elindeki kozları kullanmaya başlayan ABD tarafından tehdit unsuru olarak kullanılan ve AKP ve Tayyip Erdoğan'ın korkulu rüyası haline gelen, Rıza Sarraf davasında eski bakan Zafer Çağlayan hakkındaki tutuklama kararı, Halkbank'a kesilen ceza, Washington'un İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ve Adalet Bakanı Abdülhamit Gül'e yaptırım kararı, Fethullah Gü-

Türkiye emperyalistlere göbekten bağımlı, yarı-sömürge bir ülke pozisyonundadır. En kaba açıklamasıyla, ekonomik açıdan emperyalizme göbekten bağımlı, siyasi açıdan ise, görünürde devlet bağımsızlığına sahip olmalarına rağmen, ekonomik ve askeri açıdan bağımlı olduğu için bu durum bağımsızlığın sakatlandığı durum olarak da tanımlanabilir.

len'in iadesinin yapılmaması, İstanbul Konsolosu'nun tutuklanması ve Rahip Brunson'un tutukluluğu, var olan gerginliği iyice tırmandırmaktaydı.

AKP hükümeti ve Tayyip Erdoğan'ın kuyruğu dik tutma çabaları bir süre devam etti. Ama unuttuğu bir şey vardı ki, bağımlılık meselesi öyle laftan ibaret değildir. İpleri biraz sıkınca emperyalistler, içinden çıkması zor ekonomik krizlerin içinde buluverdi kendini AKP hükümeti. Bu anlamıyla da, istenilenleri yine tıpış tıpış yapmak zorunda kaldı. Önce ekonomik krizi çözme işini bir Amerikan firmasına verdi, sonra da, Rahip Brunson'u tahliye ederek evine yolladı.

Tayyip Erdoğan'ın, Trump'un "Rahibi tahliye edin" çağrılarına verdiği yanıt sürekli, "bağımsız yargımız var, biz bir şey yapamayız" şeklinde oldu her zaman. Ama işler yolunda gitmeyince bir kez daha gördük ki, bağımsız yargı diye bir şey yokmuş aslında. "Nasıl ki Türkiye'de 15 Temmuz kanlı darbe girişiminin başı olan Fethullah Gülen'i ABD iade etmiyor, konunun yargıda olduğu gerekçesini öne sürüyor, rahip Brunson'un da durumuyla ilgili gerekçemiz ayındır", "Rahip Brunson da casusluk ve FETÖ ile irtibat sanığıdır. Cezası ağır suçlardır bunlar..." bu sözler AKP yetkililerine aittir. Madem bağımsız bir yargınız var, neden bu tür açıklamalar yapıyorsunuz diye sormazlar mı? Her zaman olduğu gibi, yargı, bağımsızlık vb. konular üzerine göz boyamaya yönelik tiyatro oyunları oynandı, yiyenler için AKP sıkı pazarlıkçı, koskoca ABD'ye kafa tutan güçlü bir ülke görünümündedir. Ancak gerçekleri görenler için ise, efendisine kafa tutup, kendine yeni efendi(ler) arayan uşağın, efendinin izin kağıdını imzalamadan bir şey yapamayacağını anlayana kadar ki, manasız çırpınılarına benzeyen TC'nin vahim halinden başka bir şey değildir yaşananlar. ABD bir rahip için, stratejik planlarında önemli misyonlar yüklediği TC'ye bu kadar yüklenmez normal durumda. Basına bile yansıtmadan, küçük bir gözdağıyla işi çözebilirdi.

Ancak, AKP'nin kendini dev aynasında gören kibri ve bölgede önemli bir güç olduğunu ispatlama girişimleri, doğallığında bölgenin "süper gücü" iddiasındaki ABD'nin tepkisine neden olmuş ve haddini bilmesi için de, Rahip Brunson'un durumu kullanılarak bir ayar verilmiştir.

Sömürünün Hapishanesinde Uslanmayanların Kapatıldığı Duvarları Yıkalım! Tutsak İnşaat İşçilerine Özgürlük!

“Biz havalimanı değil Firavun’a piramit inşa ediyoruz.”

Kölece çalışma ve yaşam koşullarını abartıya yer bırakmayacak şekilde anlatan bu sözler 3. Havalimanı inşaatında çalışan bir işçiye ait. Devlete olan vergi borçları yüzünden Mısır’ın her yanından toplanarak piramitlerin inşasında çalışmaya zorlanan köylülerin ve yine kırbaç altında çalıştırılan esir kölelerin yaşadıklarıyla kurulan bu benzerlik boşuna değil! İnşaat işçileri de tıpkı piramitleri inşa eden işçiler ve köleler gibi inşaatın yapılacağı yerlerde toplanıyor, insanlık dışı koşulların hüküm sürdüğü şantiyelerde yaşıyor, ağır ve yoğun çalışma şartları altında sömürülüyor, iş cinayetlerinde can veriyor.

Firavun’un taş bloklar üzerinde yükselen görkemli mezarı gibi güç ve iktidar devşirmenin prestijli sembolü haline getirilen 3. Havalimanı projesi de işçilere sadece kölece çalışmayı, yaşamayı ve ölmeyi vadediyor.

İşçi sınıfına dayatılan modern kölelik koşullarının piramitlerin taş blokları altında ezilen bedenleri, kırılan kemikleri hatırlatması, ölümleri normalleştirilmesi kaçınılmazdır. İşçi sınıfının sahip olduğu ağır çalışma koşulları, sömürü biçimleri, maruz kaldığı katliamlar, baskı ve devlet terörü bu hatırlatmayı haklı çıkarmaktadır. Zira yaşadığımız ülke gerçekliği madenlerde can veren işçilerin göçük altından çıkarılmadığı, katliama sesini yükselten madencinin yerlerde tekmelendiği, işçilerin asansörle birlikte 32. kattan yere çakıldığı, grevlerin, direniş ve mücadelelerin yasaklandığı, işçi ve emekçilerin baskı ve devlet terörüyle sindirilmeye, susturulmaya çalışıldığı bir tabloya sahiptir. Burjuva feodal sistemin egemenliğinde işçi ve emekçilere yöneltilen sadece aşağılanma, sınırsız sömürü, baskı ve devlet terörü olmaktadır.

Kristalize olmuş haliyle en prestijli projelerinden birisi sayılan 3. Havalimanı şantiyesinde bu gerçekliğin bir kez daha ortaya çıkmış olması önemlidir. 3. Havalimanı inşaatında çalışan işçilerin mücadelesi tam da bu kölece çalışma ve yaşam koşullarının, iş cinayetlerinin vardığı dayanılmaz boyut karşısında gelişmiş, sınıfının biriken öfkelerini isyana dönüştürmüş-

tür. Çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesini, iş cinayetlerinin önüne geçilmesini isteyen inşaat işçileri karşılarında kölelik koşullarının yaratıcılarını bulmuştur.

İşçilerin ileri sürdüğü insani talepler, sorunların çözülmesi için başlattığı direniş, egemen sınıflar cephesinde korku ve panik havasını fazlasıyla geliştirmiştir. İşçi sınıfının, tüm baskı ve sindirme politikalarına rağmen egemen sınıfların en prestijli projesinde direnişle ortaya çıkması korkuyu bir

kez daha ayaklandırmıştır. İnşaat işçilerinin direnişine yönelen saldırıya bu sınıfsal korku yön vermiş, aynı zamanda projenin patronu olan devletin bütün faşist baskı ve zorbalığı devreye sokulmuştur.

Devletin faşist baskı ve zorbalığının bu düzeyde işlevlendirilmesi ekonomik kriz koşullarıyla, ekonomik yıkıma uğrayacak emekçi sınıfların gelişen mücadelesiyle yakından ilgilidir. 3. Havalimanı işçilerinin devletin faşist baskı ve terörünün hedefi olması, patronların işkenceli sorgularına maruz kalması, gözaltı ve işsizlikle tehdit edilmesi, öncü işçilerin, sendikacıların tutuklanması bir bütün işçi sınıfına gözdağı ve sindirme mesajı oluşturmaktadır. Mevcut kriz koşulları, yaşanan ekonomik “çöküş” egemen sınıfları gelişen her mücadeleyi çaresizce ezmeye zorunlu bırakmaktadır.

İNŞAAT İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ “TUTSAK” ALINAMAZ!

İNŞAAT İŞÇİLERİNİN kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı başlattığı direniş aynı zamanda işçi sınıfının gelişen mücadelesinin ayak seslerini

dosta, düşmana ulaştırmıştır. İnşaat işçilerinin mesajı yalın ve net olmuştur. Ulaştırılan, sömürünün en ağır biçimlerine, kölece çalışma ve yaşamaya, iş cinayetlerine karşı mücadele çağrısı, örgütlenme mesajıdır. Bu mesaj ekonomik yıkımın, yoksulluğun, işsizlik ve geleceksizliğin kuşatmasına alınan işçi ve emekçilere mücadele direnci taşıyacak, fiili ve meşru direniş çizgisinin gelişip güçlenmesine esin kaynağı olacaktır.

İşçi sınıfının irili ufaklı mücadelesinin

ması egemen sınıfların gizleyemediği tek korkusu durumundadır.

TUTSAK İNŞAAT İŞÇİLERİNİ VE MÜCADELELERİNİ SAHIPLENELİM!

“İNŞAAT İŞÇİLERİNİN mücadelesi ‘tutsak’ alınmaz, haklı talepleri yargılanamaz” şiarını yükseltmek, tutsak inşaat işçilerine özgürlüğü için mücadele etmek işçi sınıfına yönelen saldırı dalgasını karşılamada hayati önemdedir. İşçi sınıfının direncini güçlendirecek, sınıfın dinamiklerini ve mücadele isteğini artıracak her çalışmayla birleşerek tutsak inşaat işçilerinin özgürlük talebini büyütmeliyiz. Onlar; sömürü hapishanesinin tutsakları olmadıklarını taleplerini duyurarak, direnişe geçerek göstermeye çalıştı. Bizler de çalışma hakları gaspedilerek hapishanede tutsak edilen inşaat işçilerinin özgürlüğü ve çalışma hakları üzerinden sesimizi yükseltmeli, sömürünün hapishanesinde uslanmayanların kapatıldığı duvarları yıkmak için mücadele etmeliyiz.

Tutsak inşaat işçilerinin özgürlüğünün, çalışma haklarının gaspedilmesi karşısında yükselteceğimiz şiarlar tutsak işçileri sahiplenmenin en somut göstergesi olacaktır. Tutsak inşaat işçilerinin özgürlük talebinin güçlü şekilde haykırılması, saldırının yeni gözaltı ve tutuklamalarla sürmesinin önüne geçecek, işçi sınıfının mücadele dinamiklerinin zayıflatılmasını engelleyecektir. En başta inşaat işçileri arasında yükseltilmesi gereken bu taleplerin geniş işçi ve emekçi kitlelerle buluşması, güçlü bir sese ve mücadeleye dönüşmesi sağlanmalıdır. İşçi sınıfının, emekçi yoksul kesimlerin, işsizlerin, sendikaların, meslek örgütlerinin, devrimci demokratik kesimlerin “Tutsak inşaat işçilerine özgürlük” şiarı etrafında birleşmesi, mücadeleye yönelmesi en başta tutsak işçilere moral ve direnç taşıyacak, işçi sınıfına ise güven aşılayacaktır.

3. HAVALİMANI İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!

3. HAVALİMANI İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ

MÜCADELEMİZDİR!

DEVRİMCİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK

Sendikalar İşçi Sınıfının Tek Örgütü Müdür?

“Sendikalar işçi sınıfının tek örgütü müdür?” sorusuna cevap vermek için sendikaların çıkış tarihine bakmak ve gelinen noktada sendikaların işlevi ve amacını irdelemek gerekir. İşçi sendikaları 1650’li yıllarda İngiltere’de gerçekleşen Sanayi Devrimi’nden sonra ortaya çıktı. İşçileri tek çatı altında örgütlenmeye ve mücadeleye iten şeyler, çok ağır çalışma koşulları ve buna karşılık aşırı düşük ücretlerdi.

İşçilerin ilk örgütlenmeleri yardım dernekleri altındaydı. Aynı meslekte çalışan işçiler yardım dernekleri kurarak birbirleriyle dayanışma sağlıyordu. Sanayi Devrimi’nden sonra makineleşmeyle birlikte sömürünün yoğunlaşması, çok uzun süren çalışma saatleri, kadın ve çocuk emeğinin azgınca sömürüsü işçiler de kendiliğinden gelişen öfke eylemlerine dönüşüyordu. İşçilerin oluşturdukları yardım dernekleri giderek güçlenerek sendikalar biçimini aldı.

İşçilerin ilk örgütlü eylem biçimleri makineleri kırma şeklinde ortaya çıktı. İşçiler, işsiz kalmalarının sebebinin makineler olarak görüyor ve öfkelerini

makineleri parçalayarak ortaya koyuyordu. Ama makineleri parçalamak ne işsizliği ortadan kaldırıyordu ne de sömürüyü azaltıyordu. Bundan sonra işçiler gerçek düşmanının makineler değil, makinelerin sahibi olan kapitalistler olduğunu kavramaya başlamış ve sendikal örgütlenmelere yönelmişlerdir.

Sendikaların ilk ortaya çıkış amacı; işçilerin çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve burjuvaziye karşı örgütlü bir biçimde karşılık vermektir. Geçmişten günümüze gelinen bu noktada genel karakter değişmemiştir. Sendikalar kuruluşundan bu yana sistemin hedefi haline getirilmiş, burjuvazi, işçileri pasifize etmek ve kontrol altına alabilmek için sendikalar üzerinde bir dizi politikalar uygulamıştır.

İŞÇİ SINIFINA BİLİNÇ DIŞARIDAN TAŞINIR

İşçilerin, kapitalist sistem içerisinde belli haklar kazanması, çalışma koşullarının ve ücretlerinin daha iyi olabilmesinde sendikalar önemli bir yer tutmaktadır. Aynı zamanda işçilerin birlik olabildiği, dayanışmayı ve birlikte mücadeleyi öğrendiği bir

yer olarak da sendikalar sınıf mücadelesinde önemli bir noktadadır. Ama şüphesiz ki işçilerin tek örgütü değildir. Çünkü işçiler sendikalar aracılığıyla çalışma koşullarını ve ücretlerini iyileştirebilirler ama sömürüyü ortadan kaldırmış olmazlar. Bunu yapabilmek için burjuvaziyi ortadan kaldırmak gerekmektedir.

İşçiler kendiliğinden bir biçimde sınıf bilincine ulaşamaz. Bu dışardan işçi sınıfına taşınmalıdır. Lenin’in bu konudaki sözleri geçerliliğini korumaktadır: “Bütün ülkelerin tarihi göstermektedir ki, işçi sınıfı, salt kendi çabasıyla yalnız sendika bilincini, yani sendikalar içerisinde birleşmenin, patronlara karşı savaşım vermenin ve hükümeti gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlamanın vb. gerekli olduğu inancını geliştirebilirler.”

İşçilerin kendiliğinden hareketleri de kendi içerisinde belli bir bilinç taşımaktadır. Ama bunu bir sınıf bilincine, komünist bilince dönüştürmek Komünist Parti’nin görevidir. Ve bu bilinç işçi sınıfına KP aracılığıyla dışarıdan taşınır.

KENDİLİĞİNDENCİLİK, EKONOMİZM VE REFORMİZM

İşçi sınıfının kendiliğinden hareketine çok büyük umutlar bağlayan ekonomizm ve reformizm, kendiliğindencilğe saplanarak işçilere sınıf bilinci taşımak yerine kendiliğindenciliği yüceltmişlerdir. Ekonomistlerin yücelttiği trade-unionculuk (sendikalizm) de kendiliğindenciliktir. Sonuçları itibariyle yine düzen içerisine hapsolmaktır. Kendiliğindencilik, işçilerin öfkelerini doğru yöne kanalize edemeyerek onları pasif kitleler yığınına dönüştürür. KP’nin görevi kendiliğinden harekete bilinç yüklemek, onu devrimci mücadeleye yöneltmektir.

Sendikalar ilk çıktığı tarihlerde işçilerin hem ekonomik hem siyasal anlamda önemli bir örgüttüydü. Bugün gelinen noktada özellikle 1950’li yıllardan sonra çoğu zaman sendikalar ekonomizmin bataklığına saplanmış, işçilerin siyasal taleplerini göz ardı ederek, sistem içerisinde patron ve işçiler arasında uzlaştırma kurumları haline gelmişlerdir. Marx’ın dediği gibi “Sendikalar sermayenin saldırı-

larına karşı direniş merkezleri olarak yararlı iş görürler. Güçlerini pek yerinde olmayan bir biçimde kullandılar mı kısmen hedeflerini gözden kaçırdılar. Aynı zamanda mevcut düzeni değiştirmeye çalışacakları ve örgütlü güçlerini, işçi sınıfının kesin kurtuluşu, yani ücretlilik sisteminin kesin olarak kaldırılması için bir olanak olarak kullanmaya çalışacakları yerde, düzenin sonuçlarına karşı gerilla savaşı ile yetindikleri anda hedeflerini büsbütün yitirirler.”

ANARKO-SENDİKALİZM

Kuşkusuz sendikalar içinde hakim olan tek anlayış sağ ekonomist anlayış değildir. Sendikalar içerisinde bir dönem etkin hale gelmiş, anarşizmden beslenen anarko-sendikalizm anlayışına değinmek gerekir. Anarko-sendikalistlere göre toplumsal devrimin büyük bir aracı olan sendikalar geleceğin her türlü otoritesinden soyutlanmış toplum düzeninin temel taşı olacaktır.

Anarşizmin kurucusu Proudhon ilk başta işçilerin siyasal taleplerle uğraşmaması gerektiğini öne sürmüştür. Daha sonraları anarşizme “katkı”lar sağlayan Bakunin işçi sınıfını hem cahil hem kahraman görmüş, genel greve yüklenen aşırı anlamlar yine Bakunin’le anlamını bulmuştur. Özünde küçük burjuva ideolojisi olan

anarşizm ve anarko-sendikalizm anlayışı, işçilerin sınıf mücadelesinde radikal bir arayış içerisinde olduğu dönemlerde etkisini göstermiştir. İdeolojik olarak işçi sınıfını temsil edememekle birlikte ondan kopuk sol oportünist bir anlayıştır. Sol çizgisine karşın sistem karşısında özünde sağ bir ideolojiye denk düşmekte, ona dönüşmektedir.

İŞÇİ SINIFININ SİYASAL ÖNCÜSÜ VE ÖRGÜTÜ KP'DİR

Sendikalar içerisinde bir dönem etkin hale gelmiş bu anlayışlar işçi sınıfını gerçek kurtuluşa, sınıfsız topluma götüremezler. Bu yanlış anlayışlar özünde küçük burjuva ideolojisinin sınırlarını aşmamış ve işçi sınıfının tarihsel rolünü kavrayamamıştır. İşçi

sınıfını kurtuluşa götürecektir. Bu da ancak Komünist Parti altında örgütlenmiş devrimci bilince sahip öncü işçiler sayesinde gerçekleşecektir.

Sendikalar işçi sınıfının öz örgütlülükleridir ancak tek örgütleri değildir. KP’ler, işçi sınıfının siyasal örgütleri olarak sendikalar ve işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesi üzerinde yön gösterici ve işçi sınıfının tarihsel kurtuluşu için zorunlu örgütleridir. KP’nin siyasal öncü rolü olmaksızın sendikaların ve işçilerin mücadelesinin nihai amacına ulaşması ve hatta günümüzde ciddi kazanımlar dahi elde etmesi mümkün değildir.

Komünistlerin ekonomik mücadeleye bakış açısında dair Lenin şunları ifa-

de etmektedir: “Ekonomik mücadele, bir sosyalist için, işçilerin devrimci partide örgütlenmesine, onların tüm kapitalist sisteme karşı sınıf mücadelelerinin güçlenmesine ve gelişmesine temellik ettiği için önemlidir. Eğer ekonomik mücadele tamamen kendi başına bir şey olarak alınacak olursa bunun sosyalizmle bir alakası yoktur... ‘Proletaryanın ekonomik mücadelesine yardımcı olmak’ burjuva politikacısının işidir, sosyalistin görevi, ekonomik mücadeleyi, sosyalist hareketin ve devrimci işçi sınıfının partisinin başarılarının ilerletilmesine bağlamaktır. Sosyalistin görevi, ekonomik ve siyasal mücadelenin ayrılmaz birlikteliğini sosyalist işçi sınıfı kitlelerinin tek sınıf mücadelesine dönüştürmektir.”

İşçilere devrimci bilinci dışarıdan taşıyacak olan komünistler, bu bilinç ve sorumlulukla hareket etmek zorundadırlar. İşçilerin kendiliğinden hareketleri karşısında KP’nin öncü rolünü silikleştiren her türden kendiliğindencilığe karşı mücadele etmeksizin işçi sınıfının devrimci rolü yerine getirilemez. Görevimiz işçileri, sınıf bilincine sahip işçiler haline getirmek, onları kendiliğinden hareketin sınırları dışına taşımaktır. İşçi sınıfı ve KP tarihsel devrimci rolünü ancak bu şekilde oynayabilecektir.

“İyi Adam” Pek de Masum Değil!

Yeni Demokrasi 16. sayısında (9 Ağustos 2018) “Halk acı çekiyor sen neredesin? başlıklı bir makale yayımlandı. Makale; şair Bertol Brecht’in “iyi adam” karakteri üzerinden küçük burjuvazinin sınıfsal tavrını ve özelliklerini, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerdeki mevcudiyetini, kapitalist emperyalist ülkelerde tasfiye olan bu sınıfın toplumu oluşturan temel sınıflara nasıl yedeklendiğini, buharlaşıp uçmadığını anlamamızı sağlayan, bilgi aktaran, eğiten özelliktedir.

Bu özelliklerinin yanında makale yazarının en başından şairin “iyi adama” hazırladığı sonla hiçte iyi bir akıbet hatırlatması yapmadığı söylenmelidir. Tıpkı şair gibi makalenin yazarı da “iyi adam” a olan öfkelerini, tepkisini olanca yalınlığıyla dile getirmektedir. “Canı cehenneme...” diyerek bitirdiği son sözleriyle halkın acılarına son vermenin yolunu göstermektedir. Buradan hareketle şiirle, makale arasında bir ahengin bulunduğunu söylemek yerinde olacaktır.

Meseleyi bir çelişki olarak kavramadığımızda, sınıfsal zemine oturarak tartışmadığımızda tavrımız bir yandan tepkiye, “kan davası” gütmeye, bir yanda da ironik şekilde acıların sesini “uzaktakilere” ulaştırmaya dönüşüyor. Makalenin bu gelgitli hali farkında olmadan tartışmaya çizdiği sınırlarla buz dağının sadece görünen yüzüyle yetiniyor. “İyi adamın” sıradanlaşmaktan, vurdumduymaz olmaktan, suskun kalmaktan ibaret olduğuyla ilgileniyor. Oysa “iyi adam” ne sadece bunlardan ibaret, ne de tartışmaya konu ettiğimiz boyutuyla masum sayılabilir!

Makalenin asıl odaklandığı yer KP’nin yakın tarihi de dahil olmak üzere temas ettiği, militan, üye ve kadro olarak bünyesine kattığı gücün kalıcılaşma sorunu olmaktadır. Sınıf mücadelesinin ileri mevzilerinde yer almış, KP’nin değişik kademelerinde sorumluluklar üstlenmiş, görevlerini omuzlamış sayısız militan, üye ve kadronun mücadeleden kopuşuna duyulan bir serzeniş göze çarpmakta-

dır. Kuruluş sürecinde yer alanlar da dahil sayısız militan, üye ve kadronun KP ile hareket etmemesi, başka bir devrimci örgütlenmeye de dahil olmamaları üzerinden kopuşlarının teorik, siyasal ve stratejik zeminde gerçekleşmediği, dahası belirleyici olmadığı sonucuna ulaşılmaktadır.

Sınıf mücadelesiyle ileri düzeyde ilişkilendirilmiş, görev ve sorumluluklar üstlenmiş bu gücün kalıcılaşma sorununun KP’nin taşıdığı sorumluluğa atıfta bulunurken yine az ileri de bu söylediğinin biraz haksızlık olduğu düşüncesiyle KP’yi tek sorumlu ilan etmenin yaşananları anlamamak olduğu söylenmektedir. “İyi adamın” haletiruhiyesinden, sıradanlığından, nasıl yaşadığından, vurdumduymazlığından “şikayetlenilmektedir.” KP’nin örgütsel gücünün kalıcılaşma, süreklileşme sorunu yaşamamasının nedenleri yerine KP’nin dışında bir gerçeklik halini almış sonuca odaklanmaktadır. Bu “iyi adamlar”ın nedensiz ve sebepsiz -faşizm koşulları hariç- yaşadığı kopuşun şaşılacak şe-

kilde dışımızdaki başka örgütlenmelerle birleşmeye mesafeli olduğu, “iyi adamların” KP’nin çizgisinden esaslı bir kopuş yaşamadıkları, açık şekilde ortaya konulmasa da örgütsel temelli sorunlar üzerinden sınıf mücadelesinin dışına düştükleri ima edilmektedir.

Makalenin tartışmak istediği konu karikatürize edilemeyecek önemdedir. Her şeyden önce bahsini ettiğimiz KP’nin tarihsel süreciyle, onun amaçlarıyla birleşerek mücadelesinin, direnişinin, savaşının parçası olmuş militan, üye ve kadrolarının kopuşuyla ilgilidir. Bunun özensiz ve “şaşırtıcı” şekilde tartışılması, yarı asırlık ömre sahip KP’nin temel sorunlarının “nedensiz, sebepsiz” kopuşlarda aranması, durdukları ve buldukları zeminin çıkarılan yanlış sonuçlarla ölçülmesi makalenin amacını sıradanlaştırmaktadır. Tartışmaya çalıştığımız ne KP’nin sorumluluklarından, ideolojik, politik, örgütsel önderlik görevlerinden bağımsızdır, ne de kopyaların sınıfsal konumlarının-

dan, arayışlarından ve tercihlerinden ayırır.

“İyi adam”da temsil bulan küçük burjuvaziye dair tartışmanın KP ile ilişkili boyutunun sınıfsal zeminden kopartılarak sürdürülmeye çalışılması makalenin ulaştığı kusurlu sonuçları karşımıza çıkarmaktadır.

Sınıfın ve halk kitlelerinin kendiliğinden bilinci, burjuva feodal egemenliğin süregitmesine her zaman olanak sağlar. Egemen sınıflar bir yığın halinde bulunan kitleleri kontrol etmeye, kendi politikaları doğrultusunda yönlendirmeye, oy deposu olarak kullanmaya, gerici bir karakter kazandırmaya çalışır. Burjuva feodal sistemin egemenliği altında ezilen, sömürülen yığınlar kendiliğinden bilincin hapis-hanesinden kurtulamaz. Sınıfa bilinç dışarıdan, işçi sınıfının ilkel örgüt ve bilinçlerinin sınırlarını aşarak burjuva feodal egemenliği parçalayacak, sömürüyü sonlandıracak hedeflerle KP tarafından götürülür.

Sınıf mücadelesinin kanalına dolan, KP'nin saflarında mücadeleye katılan kesimler alışkanlıklarını, kültürlerini, davranışlarını düşünceleriyle birlikte getirir. KP'nin görevleri toplumun ezilen kesimlerini sınıf mücadelesine kazanmakla, saflarında örgütleyip savuşturmakla sınırlanmaz. Bu güçlerin kalıcı ve sürekli olması, ileri mevzilere taşınması için proletaryanın bilimsel ideolojisiyle eğitilip donatılması, ideolojik, politik ve örgütsel olarak geliştirilmesi, sağlanması gerekir. Topluma egemen olan ideoloji, kültür, yaşayış ve düşünüş biçiminin etkisiyle KP saflarında yerini alanların devrimcileşmesi, ideolojik, teorik, politik eğitimi, örgütsel şekillenışı sınıf mücadelesinde kalıcılığın ilk adımıdır. Bunun sürekli ve ihmal edilmeden sürdürülmesi KP'nin geleceği, üzerine inşa olduğu militan, üye ve kadroların şekillenışı bakımından hayati önemdedir.

KP'nin sınıflı toplumun ürünü olduğunu, toplumun tüm özelliklerini, yaşayış ve düşünüş biçimlerini saflarında barındırdığını söylemeliyiz. KP'nin saf proleter ideolojiden oluştuğunu tasavvur etmek, küçük burjuva ideolojisinin değişik biçimlerde

kendini varetme isteğine gözlemizi kapatmak olacaktır. KP'de proleter ideolojinin, devrimci politika ve örgüt anlayışının, bu doğrultuda yaşayış, düşünüş ve kültürel şekillenişin hakim olması bu gerçekliği değiştirmez.

KP'nin bu gerçekliği aynı zamanda iki çizgi mücadelesinin, ideolojik mücadelenin de zemini ve konusu olmaktadır. Sınıflı toplumun bir ürünü olduğu gerçekliğini en başından görerek birliğini iki çizgi mücadelesi üye-

na” sahne olmuş, tasfiyeciliğin değişik biçimleri, darbecilik, kaçkınlık ve son olarak sağ tasfiyecilik biçiminde ortaya çıkmıştır.

KP'nin “iyi adamın” sol ve sağ tasfiyeciliğine, yıkıcı ve kuşatıcı “isyana” her defasında göğüs germesi, yarım asra dayanan varlığını komünizm davasına ahdederek sürdürmesi, MLM'nin bilimsel rotasından ayrılmadan iddiasını ve rolünü oynamaya çalışması küçümsenecek bir başarı değildir. Çözümünü içinde taşıyan

rinden gerçekleştirmeye, ideolojik mücadeleyi aksatmadan sürdürmeye, KP anlayışını, ilkelerini ve programatik görüşlerini hakim çizgi haline getirmeye çalışır. KP, gelişimini bu ideolojik çatışma, mücadele üzerinden yükseltmekte, ideolojik saldırılar karşısında uyanıklık ve başışıklık kazanmaktadır. KP'nin bu devinimi, devrim ve komünizm amacıyla bütünleşmiş ideolojik, politik, örgütsel önderlik görevleriyle bütünlük içindedir.

“İyi adamın” sınıflı toplumun ve onun bir ürünü olan KP'nin tarihsel süreci içerisinde kendi sınıfının istem ve talepleriyle sahneye çıktığına tanığıyız. KP'nin ideolojik politik ve örgütsel önderlik görevlerini hangi düzeyde yerine getirdiği, iki çizgi mücadelesini başarıyla sürdürme yeteneğine sahip olup olmadığı ayrıca tartışmayı gerektirir. Ancak değinmekte fayda var ki küçük burjuva ideolojisiyle kirlenmiş, devrimcileşmeye, KP'nin komünizm amacıyla bütünleşmeye ayak direyenlerin her tasfiyecisi çıkışı “sus-kunlukla” karşılanmamış, “geçmesi” beklenmemiştir. KP'nin tarihi belli dönemleriyle neredeyse “iyi adamın” öldürücü kuşatmasına, gerici “isyani-

her süreç ve sorun gibi KP'de tasfiyeciliğe zemin olan gerçekliğiyle yüzleşmeye ve hesaplaşmaya yönelmiş, bu doğrultuda görevler oluşturmuş-tur.

Öyleyse makalenin bahsini ettiği “iyi adam” kimdir! Kopuşlarının programatik görüşleri reddederek gerçekleştirenler mi? Darbeci tasfiyeciliği KP'nin tarihine miras olarak bırakanlar mı? Konferans kaçkını suçlular, bozguncu-çeteci gruplar mı? Parti ve savaş kaçkını sağ tasfiyecisi hi-zip mi? Küçük burjuva ideolojisinin temsilciliğine soyunmuş, birbirlerine benzeyerek varlık gösteren, mısır puskülü gibi savrulan bu “iyi adamlar” nerededir? Koptukları bünyeye epey mesafeli durumda oldukları su götürmezdir. Kopuşlarında teorik, stratejik, siyasal ve ekleyelim ki örgütsel çıkışları, refleksleri, hedefleri belirleyici özelliktedir.

Makalede bahsi edilen “iyi adamlar” belli ki yolu KP'nin saflarından geçmiş, bugün çeşitli biçimlerde uzak veya yakın ilişkilenen ya da ilişki kurulamayan insanlardır.

Makale, bir yandan bu insanların kopuşlarında ileri sürdüğü gerekçelerin belirleyici olmadığını söyleyerek sı-

nıf mücadelesi ve KP açısından yararlı olabileceklerini düşünüyorken meseleye yaklaşımı ve tartışmayı oturttuğu zeminden kaynaklı da birleşmeye, kazanmaya mesafeli bir iklim yaratmaktadır. Her şeyden önce bahsini ettiği insanların içine çekileceği bir tartışma zemini oluşturmuştur. Ve bu makaleyle hiçte iyi bir başlangıç yapılmamıştır!

Bu kesimler bakımından söylenebilecek olan sınıf mücadelesinin dışına çıktıkları ve KP'nin dışında olduklarıdır. Kuşkusuz bu bir sonuçtur! Kopuşlarının öyküsünü sınıfsal bir zemine oturttukları tartışmak, KP'nin görev ve sorumluluklarının yerine getirilmesinde ortaya çıkan zayıflıkları güçlendirmeye odaklanmak doğru olandır. Bu kesimlerin beklentisinin ve arayışlarının ötesinde KP'nin kendi politik pratik yetmezliklerine yönelmesi, hatalarını gözden geçirmesi, doğru ve bilimsel olanı hakim kılması sorunlara çözücü bir zemin yaratacaktır.

KP'nin ideolojik politik etkisi altında bulunan kitleleri dışında bu kesimlerin siyasal tercihleri farklılaşmış, sistemle bağları güçlenmiş, büyük oranda burjuva partilerin, reformist oluşumların parçası haline gelmiştir. KP'nin genel siyasi çizgisiyle aralarındaki mesafenin derinleştiği,

geçmişlerinin dışında anlatacak bir öykülerinin bulunmadığı sır değildir. Bu kesimlerle ilişkinin seyri KP'nin politik ve örgütsel nüfuzunun artmasına, güce dönüşmesine bağlı olarak değişecektir.

Dolayısıyla geçmişin militan, üye ve kadrolarının hareket halindeki arabadan indiği, bir kısmının güvenli seyahat için başka yolları tercih ettiği söylenebilir. “Halk Acı Çekiyor, Sen Nerdesin?” seslenişine kulak kabartanlar olacağı gibi bazıları sesin ulaşmayacağı kadar uzaktadır. Herkesin tavrı farklı olacaktır. Tavrılarını belirleyecek olan ise sınıfsal duruşları, sistemle kurulu bağları, devrim mücadelesine yakınlıkları veya uzaklıklarıdır.

KP halka ve devrime karşı suç işlememiş, kopuşları ve sonraki pratikleriyle düşmanlık beslememiş, geliştirmemiş herkesi saflarına katma, devrim yürüyüşünü güçlendirme düşüncesindedir. Bu yürüyüşe yeniden katılacaklar burjuva feodal düzenle, halk üzerinde baskı ve sömürü aracı olan devletle sorunu, görülecek hesabı olanlardır.

Neo-Liberal Politikaların Tarımda Yarattığı Tahribata Kısa Bir Bakış

Emperyalist kapitalist sistemin neo-liberal politikalarının yarı-sömürge ülkelerde ağırlığının hissedilmesiyle birlikte, bu bağımlı ülkelerde mevcut tarımsal üretimin gerilemesi ve şehirlerde yığılı halde biriken işsizler ordusunun büyüdüğü görülmektedir. Bugün Türkiye’de saman ithalatı gerçekliği ile karşı karşıya olmamız, tarım sektöründeki tahribat ve yıkıcılığı gözler önüne sermektedir.

Çok değil bir kaç on yıl önce Türkiye ekonomisi denildiğinde akıllara tarımsal üretim gelirdi. Hatta bu durum egemenler nezdinde olumlu anlamda “kendi kendine yetebilen” tanımlamalar yapmaya ve buna benzer algılarla kitlelere ülkenin tarımsal üretimde dünya sıralamasında ilklerde olduğu yalanı söylenmiştir. Kuşkusuz tarımsal üretimde Türkiye ile ilgili söylenenler abartıdan ibaret, fakat tarımsal üretimde ülkenin belli bir hacim yakaladığı gerçektir. Geçmişte yakalanan bu hacimle Türkiye vb. yarı-sömürge ülkeler kendi dayanaklarını kısmi de olsa oluşturabiliyordu. Bu nedenle dayatılan neo-liberal politikaların hayata geçirilmesi ve pratikte işlevli olmasının bir ayağı da tarımın tasfiyesi/parçalanmasıdır. Ayrıca “bu demek değildir ki emperyalist iktidarlar kendilerinin ki gibi kapitalist ekonomilerin gelişmesini her yerde destekleyecektir. Bunun anlamı tabii ekonomilerin belirli toplumsal dönüşümler aracılığıyla kapitalist piyasanın emirleri karşısında savunmasız hale getirilmesi gerektiğidir. Bu dönüşümler arasında köylülerin piyasaya bağlı çiftçilere dönüşmesi de yer alır.” (Kapitalizme Reddiye, Alfredo Saad-Filho, S.166, Yordam Kitap) Bunun anlamı emperyalist-kapitalist sistem tarafından özellikle Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelere dayatılan neo-liberal politikalar ile birlikte, sermayenin sömürsünü genişletmesi ve kâr marjlarını artırma güdüsüdür.

Bu doğrultuda yarı-sömürgele; merkezi sisteme tam riayet ve entegre olma, gümrük duvarlarının kaldırılması ve vergilendirmelerin düşürülmesi, gerçekçi kâr sistemine geçilmesi gibi; “Ekonomiyi yabancı sermayeye açan yurtiçi üretimi ihracat piyasasına göre yeniden yönlendiren devlet iktisadi teşekküllerini özelleştiren, sosyal harcamaları

ve işçi haklarını geriletken, servet ve sermaye kazançları üzerinden alınan vergileri kaldıran, emek hareketini sistemli bir biçimde bastırmaya” (Neoliberalizm: Muhalif Bir Seçki, Alfredo Saad-Filho, S. 133, Yordam Kitap) çabalayan uygulamalara imza atılır. Bununla birlikte bu ülkelerin tarımsal üretiminin tasfiyesinin planlaması amacıyla, ilgili devletlerden tarım sübvansiyonlarının kesilmesi ve tarımda ithalata dayalı politikalar yürütülmesi dayatılmıştır.

Türkiye nezdinde neo-liberal politikaların tam olarak hayata geçirilmesi ve mevcut tarımsal üretiminin geriletilmesi ise AKP dönemi ile at başı ilerlemiştir. Bir kaç istatistik rakam tarımdaki gerilemenin gelmiş olduğu boyutu göstermektedir.

Örneğin AKP’nin iktidara geldiği 2002 yılında toplam çalışan nüfus 21 milyon 354 bin kişi iken, tarım sektöründe çalışanların sayısı 7 milyon 4538 kişi olarak kayıtlara yansımaktadır. 2002’de 2017 yılı sonu itibarıyla nüfus 17 milyon artışla 80.8 milyon iken; toplam çalışan sayısı 28 milyon 189 bin kişi, tarımda çalışan kişi sayısı ise 5 milyon 464 bin kişi ve bu tarımın toplam istihdamdaki payı ise %19.3 olarak gözük-

mektedir. 2002 yılında ise tarımın istihdamdaki payı %35’dir.

Tarımsal üretimde Türkiye denildiğinde akla ilk gelen ürün olan buğdayda ise üretim rekoltesinin yıldan yıla azalarak ithalata bağımlı hale gelmiştir. Ziraat Odası’nın 2018 yılı buğday raporunu göre Türkiye’de 2000 yılı itibarıyla 9.2 milyon hektar alanda buğday ekimi yapılırken, 2017 yılında bu rakam 1.5 milyon hektar azalarak 7.7 milyon hektara inmiştir. Çiftçi-Sen’e göre

ekilebilen arazi ve coğrafi koşullara sahip olmasına rağmen bugün geniş bir toprak yüzeyinde üretim yapılamamaktadır. Yukarıdaki rakamlarda gösteriyor ki ekilemeyen toprak alanı zaman geçtikçe artmaktadır. Zira üreticiler özellikle mazot, tohum vb. girdilerinin dövizle bağılı olmasından dolayı çoğu zaman maliyetlerinin bile karşılığını alamamaktadır. Günümüzde kendi hesabına çalışanların, bankalara olan kredi borcunun en fazla tarım sektöründe olması şaşırtıcı olmasa gerek. Üretimde daima borçlanma girdi-bında olan, pazarda tüccarın kışkacında olan üretici direnebilme koşullarını yitirdiği anda üretimden çekilmektedir. Tarımsal üretimden vazgeçen ve şehirlere yığılan bu nüfus sanayinin emebileceği potansiyelinin olmamasından kaynaklı enformel ya da hizmet sektöründe çalışmaktadırlar.

Emperyalist kapitalist sistemin neo-liberal politikalarının yarı-sömürge ülkelerde ağırlığının hissedilmesiyle birlikte, bu bağımlı ülkelerde mevcut tarımsal üretimin gerilemesi ve şehirlerde yığılı halde biriken işsizler ordusunun büyüdüğü görülmektedir. Bugün Türkiye’de saman ithalatı gerçekliği ile karşı karşıya olmamız, tarım sektöründeki tahribat ve yıkıcılığı gözler önüne sermektedir.

Özetle egemenler cephesinden yürütülen bu politikalar devam ettikçe tarım sektöründe yaşanan çelişkiler ivme kaybetmeden devam edecektir. Bu durumda komünistler ise geleceğin teorisini değil, anın görevlerini ve ihtiyaçlarını bedeli ne olursa olsun sahiplenmelidir. Çelişkileri ele almak ve doğru yöne kanalizetmek bizlerin görevi olduğunu unutmamalıyız. Aynı zamanda teorinin griliğine değil yaşamın altın ağacının renge odaklanılmalıdır.

ise buğday alanı 10 yılda 9.3 milyon hektardan 7.5 milyon hektara gerilemiştir. Bölgeler bazında Akdeniz Bölgesi’nde %10, Güneydoğu Anadolu Bölgesi’nde %15 ve Ege Bölgesi’nde %10 daha azalacağı ön görülmektedir. Bunun yanında son 10 yılda 27 milyon dekar tarım arazisini çiftçi ekmekten vazgeçmiştir. Buğday üretiminde 2002’den bu yana buğdayın dövizle bağılı girdilerinden mazotta %404, ürede %510, besi yeminde %539’luk artış yaşanmıştır. Yine son 15 yılda çiftçi kayıt sisteminde kayıtlı çiftçi sayısı 2.8 milyondan 2.1 milyona gerilemiştir. 633 bin çiftçinin çiftçiliği terk ettiği raporlarda görülmektedir.

Türkiye’nin tarımsal üretime uygun

KİTLELERİN NESNELEŞTİRİLMESİ

Sınıf bilinçli proleterler, devrimin kitlelerin eseri olduğu anlayışını savunur. Ve bu öğretiye uygun bir tarzda kitlelerle ilişkilendirir, örgütlenme çalışmasını yürütür. Kitlelere sınıf bilinci götürürken, örgütlenme çalışması süresince onları özneleştirmeye çalışır. Yani kitleler kendi kaderlerini kendi ellerine alma bunu gerçekleştirmek amaçlı mücadele etmelerini sağlama temelli ilişkilenebilirler. Kitleler olmadan kitlelerin katılımı gerçekleşmeden Demokratik Halk Devrimi'nin maddi bir güce dönüşmeyeceği bakış açısıyla örgütlenme çizgisini belirler. Kitlenin katılımının olmadığı onlara rağmen hiçbir adımın başarılı olamayacağını bilir ve bunun savunusunu yapar, yaşamı ve anı bu kavrayışa uygun bir tarzda örgütler. Sınıf bilinçli proleterler, gerçek kahramanların halk olduğunu, en büyük gücün yine halk olduğunu savunur. Ve bu savunuya uygun bir şekilde halka hizmet etmeyi esas alan bir devrimci anlayışı pratiğe uygular.

Küçük burjuva devrimcileri ise sınıf bilinçli proleterlerin tam tersini savunur ve bu ters savunuya uygun olarak hareket eder. Kitleler olmadan kitlelerin katılımı gerçekleşmeden de "devrim" yapabileceklerine inanırlar. Bir avuç öncü gücün her şeye kadir olduğunu her şeyi yapacak gücün kendileri olduğunu düşünür ve hareket ederler. Onlara göre en büyük kahraman militanlardır, önderlerdir. Onlara göre bireysel kahramanlar olmadan devrim gerçekleşmez. Bu bakış açısıyla kitlelere bakıp, ilişkilendikleri için kitleleri özneleştirmek yerine nesneleştirirler. Onlara göre kitleler, devrimcilere hizmet etmeye "mecburdur." İmkân ve olanaklarını onlara sunmada zorunludurlar. Kitleleri ikna etme ve inandırma gibi bir anlayıştan yoksundurlar. Kitleleri gönüllülük ve ikna temelli örgütlenmelere katmak gönüllülük temelli destek ve dayanışma göstermeleri gerektiği anlayışına karşıdır. Küçük burjuva örgüt anlayışını savunanlar kitlelere gönüllülük temeline değil, zorunluluk ve mecburiyet temeline hat-

ta bu durum gerçekleşmediğinde yer yer zorlama, sert yöntemlere başvurma temeline örgütlemeye giderler. Onlara göre halk, devrimcilere hizmet etmelidir. Evlatlarını, olanaklarını devrimcilere sunmak zorundadırlar. Küçük burjuva devrimciler ölümü ve fedakârlığı göze aldıklarından dolayı bütün hizmetlere layık ve farklı insanlar olduklarını düşünürler. Küçük burjuva devrimciler her zaman öğreten her zaman haklı ve hizmet görmesi gerekenlerdir. Bu ve buna benzer birçok konuda ve durumda proleter devrimcilerle aralarında taban tabana zıt anlayış ve pratiklere sahiptirler.

Her sınıf, sahip olduğu dünya görüşüne uygun olarak gerçeklikle ve insanlarla ilişkilendirir. Sınıf bilinçli işçiler, proleter dünya görüşüne uygun olarak emekçileri-ezilenleri, insanları özneleştiren bir tarzda ilişki kurarlar. Burjuva ve küçük burjuva dünya görüşüne sahip olan-

lar ise insanlarla ilişkilerinde onları nesneleştirip-edilgenleştiren, pasifleştirip-silikleştiren bir tarzda yaklaşım sergiler.

Proleter saflara katılıp ideolojik olarak proleterleşemeyen küçük burjuvalar da aynı örgüt dışında ki küçük burjuvalara yakın yer yer onlara benzer tarzda halkla-emekçilerle ilişkilenebilirler. Bu bakış açısını örgüt içinde devam ettirmeye çalışırlar. Örgüte katılmadan önceki gibi düşünüp, davranmaya, hareket etmeye devam ederler. Küçük burjuva dünya görüşünden etkilenmelerini örgüt içinde sürdürmeye çalışırlar.

Konumuz proleter saflarda örgütlenip henüz proleterleşemeyen anlayış ve yaklaşımların açığa çıkartılıp eleştirilerek, değiştirilmesi olduğu için ağırlıklı olarak bunlara vurgu yapacağız. Bu anlayışlar hangi zeminde hangi biçimde nasıl ortaya çıkıyor?

Öncelikle belirtmek gerekir ki prole-

ter saflarda ki küçük burjuvalar sınıf bilinçli proleterler gibi halka bakmazlar. Bakış açıları ciddi problem vardır. Devrimin, kitlelerin eseri olduğunu teorik ve söylem düzeyinde savunurlar ancak bu savunuya uygun olarak değil küçük burjuva dünya görüşüne uygun bakıp, yaklaşır. Teoride doğruyu pratik uygulamada küçük burjuvaziye uygun davranırlar. Öncelikle onların kafalarında kitlelerin yeri ve rolü önemli bir yerde durmamaktadır. Söylemde kitleler olmadan devrim olmaz ancak pratikte onlar olmadan da devrimci pratik ve görevler olur, anlayışını savunurlar ve bu savunuya uygun olarak örgütsel-pratik çalışma yürütürler. Kitleleri, devrimde oynadıkları gerçekliğe uygun bir şekilde kavrayamazlar. Onların bakış açısında ve gözünde emekçiler-ezilenler bazen "Milliyetçi-MHP'li", "dinci-gerici", "CHP'li", "başörtülü", "eşcinsel" olarak, kesimlere ayrılarak, değerlendirilir. Bazen emekçiler-köylüler "merakçı", "yalancı" "üçkâğıtçı-çıkarıcı",

amaçlı kapılar çalınır. Bilet satışı, gazete dağıtımı, ihtiyaç (erzak) temini için kapı çalınır. Bu durum ortadan kalktıktan sonra bir diğer ihtiyaç durumu ortaya çıkıncıya kadar emekçilerin-ezilenlerin kapısı çalınmaz. Adresleri adeta unutulur. Adeta burjuva-feodal sınıfların politik temsilcileri gibi "seçimden-seçime" oy ihtiyacını gidermek amaçlı kapılar çalınır tarzda. Kendi bencil çıkarları ve ihtiyaçları için kitlelere gidilir. Bu ilişkiler bazen öylesine sıradanlaşıp düzeysiz bir hal alır ki basit küçük bireysel çıkarların elde edilmesi için çabalar ön plana çıkar.

Bir başka yanlış yaklaşım tarzı ise kapılar sık sık çalınır. Ancak kitleri örgütlemek sorumluluğu taşıma bilincinden yoksun ve uzak bir şekilde sıradan bir insan gibi kapılar çalınır. Sık gidildiğinden dolayı halkla ilişkiler sıradan, ahbap-çavuş bir hal alır. Basit ilişkiler, sıradan yaklaşımlar sergilenir. Politik kimlik, devrimci misyon unutulur. Halkla aradaki politik ve sorumluluk farkı ortadan kalkar, her şey silikleşir. Ciddiyet, ağırlık, devrimci otorite ortadan kalkar. Sözlerin ağırlığı kalmaz. Sözler önemsizleşir. Politik misyon taşıyıcının sağlam olmayan devrimci kimliğinin zayıf ve yetersiz yanları, özellikleri başlar bir bir ortaya çıkmaya. Devrimci kimlik-nitelik silikleşerek, halkla fark ortadan kalkar.

Devrimci kimliğin unutulması halkla ilişkilenebilir durumda sıradanlaşmanın yaşandığı bir başka durum ise halka sanki bir misafir gibi gidilmesidir. Güçlü nitelikli devrimci propaganda yapmak yerine ev sahibinin yaşam ortamına hemen ayak uydurulur. Bazen sessiz suskun kalınarak bir misafir gibi oturulur bazen de sıradanlaşan ilişkiler sonucu kapısı çalınan emekçiyle birlikte oturulup, TV izlenir. Futbol maçı-türkü programları ya da niteliksiz-kalitesiz, bitmek bilmeyen aptallaştırıcı Türk dizileri izlenir.

Yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız olumsuz ve devrimci olmayan birçok yaklaşımlara daha rastlanılabilmektedir. Bu yaklaşım tarzlarının hiç biri devrimci değildir. Bu tarzdan burjuva yaklaşımlarla halk örgütlenmez.

“EZİLEN EMEKÇİ KİTLELERİN HAYAL

Uzunca bir aranın ardından yeni eserleri “Buradayız” ile kitlelerle buluşan Grup İsyan Ateşi ile güncel politik durum, grup olarak yaşadıkları sağ tasfiyeci süreç, kültür-sanat alanına dönük saldırılar ve gelecek planlamaları hakkında bir söyleşi gerçekleştirdik. Gerçekleştirdiğimiz söyleşi şöyle;

Yeni Demokrasi: Grup İsyan Ateşi kimdir? Toparlanma süreci yaşıyor biraz bu süreçten bahsedebilir misiniz?

Grup İsyan Ateşi: Merhabalar, öncelikle Yeni Demokrasi gazetesini ve aracılığı ile ulaşabildiğimiz tüm ezilen, emekçi halkımızı selamlıyoruz.

Bizler emperyalist saldırganlığa, faşizme ve gericiliğe karşı sanat-müzik alanında toplumun emekçi kesimlerinin mücadelesini birleştirmeyi hedefleyen, bu mücadeleyi büyütme çabamızdır. Anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal bir kolektif olma çabamızdır. Tabii ki 45 yılı aşkın bir mücadele tarihinden beslenerek atıyoruz adımlarımızı... Sınıf mücadelesi inişli-çıkışlı, engebeli ve keskin dönemeçlerden geçerek ilerliyor. Bizler de bu mücadelenin bir parçasıyız ve tüm politik aksiyonların içerisindeyiz. Bir süredir, sınıf mücadelesinin ivme kaybettiği, sağ tasfiyeci eğilim ve hareketlerin yükseldiği bir dönem geçirdik. Sınıf mücadelesinden azade olmayan, hatta tam da sınıf mücadelesi zemini üzerinden şekillenme gayreti olan bir grup olarak bizler de bu tasfiyeci dalgadan etkilendik. Üretim alanında ve kitlelerle birleşme çabamızda sınıf mücadelesinden beslenerek ifade ediyoruz kendimizi. Ve elbette bu alandaki gelişmeler bizleri de etkiliyor. Ancak gelinen aşamada, mücadele seçeneğinden başka çıkar yol kalmadığı ayan beyan tüm halkın gözleri önüne serilirken, bizler de dostlarımızın, yoldaşlarımızın katkılarıyla tekrar toparlanarak saldırıların olabildiğince pervasızlaştığı bu dönemdeki durarak geçirme çabamızdır. Ezilen, emekçi halkın sesini sanat alanında da ancak böyle büyütebileceğimiz inancındayız...

Yeni Demokrasi: Uzunca bir sessizliğin ardından “Buradayız” adlı eserle deyim yerindeyse “Buradayız biz” diyerek tekrar kitlelerle buluştunuz. Seslendirdiğiniz bu eser kolektifiniz içinde ortaya çıkan sağ tasfiyeci küçük burjuva anlayışla bir hesaplaşma anlamına geliyor diyebilir miyiz?

Grup İsyan Ateşi: Elbette ki bu eser sağ tasfiyeci anlayışla sürdürdüğümüz mücadelenin sadece bir yanını oluşturuyor. Kuşku götürmez bir şekilde söyleyebiliriz ki; hem kolektifimizde hem de TDH’de yaşanan süreç sınıf mücadelesinin karakterine uygun bir biçimde şekillendi ve şekillenmesini sürdürüyor. Bugünden bakıldığında da berrak bir şekilde görünen, fakat on yıllardır benzerleri yaşanan ve son on-on beş yıla damgasını vuran kültürel, ideolojik, siyasal bir erozyon yaşanıyor. Geldiğimiz aşamada ise bu erozyonun dışavurumlarıyla karşılaşılıyor. Esasını, “mücadeleden kaçmak” biçiminde ifade etmek doğru olacaktır. Legalizm hayallerinden, parlamenterizme, aslında en sert söylemlerle kendilerini kamuoyuna sunanların sıcak mücadele alanlarından kaçarak kahramanlaştırılmalarıyla devrimci değerlerin nasıl aşındırıldığını, yozlaşmanın, ideolojik, kültürel erozyonun geldiği boyutu görüyoruz.

Tüm bunlar körün gör dedikleriyken; bizlere safımızı sınıf mücadelesinden yana koymaktan başka seçenek kalmıyor/kalmadı.

Y.D: İçinden geçtiğimiz süreçte dair görüşlerinizi alabilir miyiz?

Grup İsyan Ateşi: Aslına bakarsanız, 24 Haziran seçimlerinden başlayarak mevcut süreci daha iyi anlayabiliriz. Halkın bütün umutlarının seçimlere yönlendirilmesiyle başlayan bir süreç yaşandı. Elbette sonuçlara dair TDH’de ki öngörüsüzlük, (Tabii ön gören yapılar oldu. Ya da hiçbir politik yaklaşım belirlemeden gelenekselmiş, kendiliğinden tutumlar alanlar.) TDH’yi büyük oranda seçimlere yedekledi. Sonuçların istenilene tekabül etmemesi de, kanalize edilen umutların büyük oranda kırılmasına yol açtı. Haliyle kitlelerin sarılabilecekleri son dal olarak gördükleri ya da gösterilen seçimler, hayal kırıklığıyla sonuçlandı. Bu durumun birkaç biçimli yansımaları oldu. Seçim öncesi bayram havası yaşayanlar, se-

çim sonrası cenaze alayına döndüler. Dolayısıyla kitle hareketin de bir düşüş meydana geldi. Halkta umutsuzluk, çaresizlik, yılgınlık olarak baş gösteren süreç, cılız da olsa yükselen sesleri daha da kıstı. TDH’de umarsızlık, halka güvensizlik, kendilerine güvensizlik, vb. sorunlara yol açtı. Fakat bu süreçte paralel olarak ekonomik bir buhran ve siyasal olarak yönetilemez bir hal almış T.C gerçeği ile karşı karşıyaydı ülke.

Gelinen aşamada ise; bıçak kemiğe dayanmış durumda. İthalatla dönen bir pazara sahip Türkiye’de, doların yükselmesi ve alım gücünün otomatik olarak düşmesi halkın öfkelerini büyüttü/büyütmeye devam ediyor. İssizlik, yoksulluk, açlık, sefalet had safhaya ulaşmış durumda. İş cinayetlerindeki artış, kadın katliamları, tacizler, tecavüzler, tarım alanlarının neo-liberalizme paralel olarak daraltılması ve emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi, doğa katliamları, v.s. tepkinin, öfkenin büyümesini ve yavaş yavaş tekrar sokağa taşmasını beraberinde getiriyor. Ancak bu durumu örgütlü bir hale getirebilecek özne ve öznelerin yeterli donanımına sahip olmaması tepkileri grupsal ya da kişisel olmaktan öteye götürmüyor, sönmülmelerine yol açıyor. Direnme azmi ve kavga kabiliyetinden yoksun kitlelerin eylemsellikleri sonuç alıcı olmaktan uzak olmakla birlikte, sisteme yönelmeyerek karşılık oluşturamamak gibi bir nokta da duruyor. Diğer yandan kitleler, iktidar nezdinde devlete dair güvenlerini de yitiriyorlar. Olması gereken olarak gördüğümüz, sistemi değiştirecek esas güç olan halka güvenerek mücadelenin yükseltilmesidir. Her kavga alanı halk kitlelerinden beslenerek büyüyebilir. Ve bizler gibi hedefi mücadeleyi büyütme olanların beslenmesi gereken yer halk kitleleridir. Tabii ki hiçbir şey olduğu yer-

de durmuyor. Gözlemleyebildiğimiz kadarıyla, sınıf mücadelesi yeni bir dönemece girecekmiş gibi. Başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun geniş kesimlerinden yayılan bir homurtu var. Dalga dalga büyüyen yüzye neden tsunami etkisi yaratmasın ki? Neden yeni Gezilere gebe olmasın bu ülke? Yukarıda belirttiklerimiz biz-

lerin görebildiğimiz kadarıyla Türkiye’nin somut koşulları ve bunların halk nezdinde bir karşılığı olacaktır diye düşünüyoruz. Fakat aslolan istenilen düzeye ulaşamamış öznelerin bu süreci nasıl karşılayacaklarıdır. Bizler üzerimize düşen görevi halkla iç içe olarak, taleplerini, tepkilerini, sitem ve öfkelerini haykırmayı sürdürerek yerine getirmeye gayret edeceğiz.

Y.D: Sanatın geniş kitleleri politize etmedeki rolü nedir? Bu rol bugün tam anlamıyla yerine getirilebiliyor mu?

Grup İsyan Ateşi: Türkiye’nin yakın tarihine göz atarak sanatın politik karakterini ve kitleler üzerindeki etkisini görebileceğimizi düşünüyoruz. Kürt ulusunun kazanımlarına yönelik saldırılar gerçekleştirilirken bir kısım “sanatçının” manipülasyon, yanıltma ve meşrulaştırma çabaları iktidar güdümünde “sanat ve sanatçı” biçimini veriyor bize. Elbette ezen, hakim sı-

KIRIŞI OLMAYA DEVAM EDECEĞİZ”

nıfların karakterini taşıyan bu biçim sanatın sınıfsal niteliğinin göstergelerinden biri. Tabii diğer yandan Pınar Aydınlar'ın tutuklanması, Barış Atay'ın oyunlarının yasaklanması, Grup Yorum üyelerinin bir kısmının tutuklanması ve bir kısmının ise başlarına milyonlarca ödülleri konarak aratılmalarının da sanatla ilişkileri

leri, Nazi ve Franco faşizmine karşı simgeleşerek halkın faşizme karşı tutumunda etkili olmuşlardı. Ya da Sovyetler'de toplumun şekillendirilmesinde yol gösterici bir muhteva taşıyordu sanat çalışmaları. Elbette çok farklı biçimler de kullanılmaya özelliği taşıyan bir alandan bahsediyoruz. Yazılı olmayan tarihin aktarılmasından, duygusal, ideolojik muhtevalarda üretilmesine kadar. Tüm bunlar sanatın sınıfsal karakterine bağlı olarak kitleler üzerindeki etkilerini gösteriyor bizlere.

Bugünkü koşullarda ezilenler, emekçiler cephesinde sanatın işlevine gelecek olursak; ne yazık ki politik karşılığının oluşturulmadığını söylemek yanlış olmaz. Bir yandan her geçen gün pervasızlaşan saldırılar söz konusuysen, diğer yandan muhalif seslerin bu baskı ortamına karşı direnememeleri ezilenler, emekçiler

cephesinde sanatla ilişki kurma iddiasında bulunanları geriletmiş bulunuyor. Tabii burjuva unsurların tekniğe, bilgiye ulaşma olanakları ve bizlerin ulaşma olanaklarımız arasındaki farklardan bahsetmeye gerek dahi yok. Yine kitlelere ulaşmada elimizdeki araçların niteliği vs.

Muhalif olmanın, toplumsal kaygılar taşıyanların, bu alanlarda üretim faaliyeti bir şeylerden feragat etmeyi gerektiriyor aynı zamanda. Bu durumun göze alınmaması gibi sorunlar yaşıyor politik sanat yapma gayretinde olanlar. Az yukarıda bu dönemin devrimciler açısından sağ tasfiyeci bir yere tekabül ettiğini ifade etmiştik. Devrimciler de durum bu iken, sanat cephesinde daha kaygan bir zemin oluştuğunu söylemek yanlış olmaz. Haliyle politik karşılıklarını oluşturma koşulları olabildiğince gerilemiş diyebiliriz.

Y.D: Grup İsyân Ateşi ilk konserlerinden sonra kitle tarafından oldukça ilgiyle karşılandı ve bu ilginin sonucu olacak ki, polis tarafından sahnedeiken tehdit edildi. Bu sürece dair ne söylemek istersiniz?

Grup İsyân Ateşi: Safımızı emekten, ezilenlerden, emekçilerden yana belirlemiş bulunuyoruz. Haliyle bu durum kitleler tarafından benimsenmiş bulunuyor. Çünkü aynı karedeki insanları, bugün İsyân Ateşi'yle sahnede olanlar grevlerde işçilerle omuz omuza halaya duranlardır, barikatlarda da isyan ateşini yakanlardır, ezilenin ezileni kadınlardır, toplum/sistem tarafından hor görülen, kabul edilmeyen, LGBTİ bireylerdir. Haliyle toplumdaki bütün çelişkileri bağrında taşıyan ve her notasına kadar hisseden ve enstrümanlarıyla, ezgileriyle bunları haykıran bir noktada duruyoruz. Bize karşı olan ilginin kaynağında da bunlar duruyor olmalı.

Evet bir tehdit vakası yaşadık. Aslında yukarıda saydıklarımızdan sonra gayet normal. Açıkçası “herkes işini yapıyor”, birileri halkın öfkesini, sitemini haykırırken, birileri de bu haykırışları boğma çabasında olacak. En radikal unsurların konjonktürel olarak, saldırıların pervasızlaşması karşısındaki tutumları “geri çekilmeyen” biz, bu gün direnmeyenlerin, dik durmayanların, hiçbir zaman halkın gönlünde, bilincinde yer edinemeyeceğini düşünüyoruz. Geline aşamada politik muhteva taşıyan her alanda bir dağınkılıktan rahatlıkla bahsedilebilecekken, bizler sanat alanı ile kitleleri birleştirme çabasıyla bir toparlanma yaşıyoruz. Ve tabii ki özel bir ilgiye de mahzar oluyoruz. Kendilerini muhalif, devrimci cephe de ifade edenlere dönük her daim çeşitli saldırılar gerçekleştirildi. Lakin bunlar bizim öfkemizi, kinimizi bilerken, mücadeleye daha da sıkı sarılmamız gerektiğini de gösteriyor. Bizler ezilenlerin, emekçilerin sesini tüm topluma taşıma iddiasındayız. Bu iddiayı taşıyabilmek için de gelişecek saldırılar karşısında duruşumuzdan taviz vermememiz gerektiğinin bilincindeyiz. Ve işimizi yapmayı sürdüreceğiz.

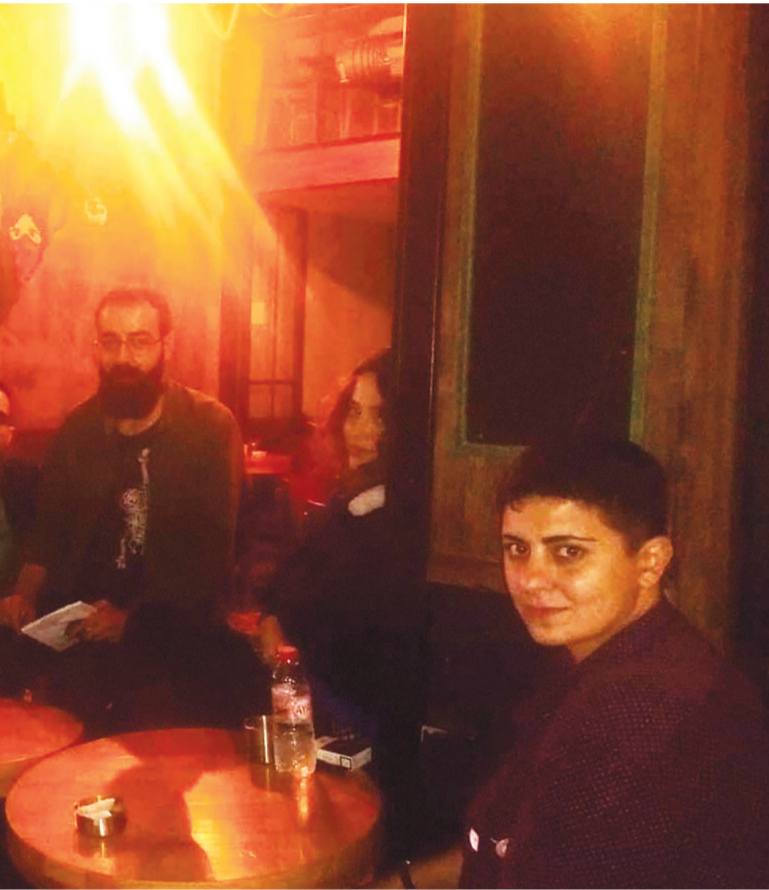
Y.D: Grup İsyân Ateşi önümüzdeki süreçte neleri hedeflemekte?

Grup İsyân Ateşi: Her geçen gün daha fazla katkı gören ve bir o ka-

dar da emek verenlerin çoğaldığı bir kolektif haline geldik. Tabii ki öncelikli hedefimiz iç bütünlüğümüze tamamlayabilmek. Ve çeşitli politik müzik gruplarının kısmen başarılı olduğu, ancak bütünlüklü bir başarıdan bahsedemeyeceğimiz daha geniş kitlelere ulaşma hedefindeyiz. Elbette bunları gerçekleştirebildiğimiz oranda önümüze yeni hedefler koyacağız. Şu sıralar gündemimizi oluşturan çeşitli konser hazırlıkları ve albüm çalışması var. Albüm çalışması henüz fikir alış verişinde ilerliyor. Fakat çok uzatmadan pratik adımlarla süreci nasıl öreceğimizi üzerinde yoğunlaşacağız. Sanat alanındaki çalışmaların tarihine baktığımızda en nitelikli eserlerin baskının, pervasızlığın had safhaya ulaştığı zamanlarda üretildiğini görüyoruz. Bizlerde üretimlerimizle müzikal bakımdan belli bir yol kat ettiğimizi düşünüyoruz. Aldığımız tepkilerin olumluluğu da bunu gösteriyor. İşte tam da bu noktayı somutlayarak önümüze kısa vadede albüm çalışmasını koyacağız. Diğer yandan sanat alanında daha kurumsal bir faaliyeti hedefliyoruz. Elbette Grup İsyân Ateşi bir müzik grubu. Fakat sanat kavramının kapsamı daha geniş ve bizler bu içeriği her bakımdan doldurabilecek bir kolektif olmayı da önümüze koyarak ilerleyeceğiz. Daha önce ilişkilerimizin olmadığı çeşitli çevrelerle ilişkiler geliştirdik ve daha kapsamlı organizasyonlar yapma gayreti ile kapasitemizi ve kabiliyetimizi arttırmayı hedefliyoruz. Haliyle kitlenin sahiplenmesine paralel olarak, daha farklı etkinliklerden teklifler almaya başladık. Yoğun bir programımız olacak. Anlaşılan o ki; halkımız yakın zaman da bizlerle daha sık karşılaşacak. Kısa vadede şimdilik bunlardan bahsedebiliriz. Kurumsallaşma hedefimize doğru attığımız her olumlu adım da, sistemli bir biçimde hedeflerimizi büyüterek ilerleyeceğiz.

Y.D: Başka eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Grup İsyân Ateşi: Emeginiz ve ilginiz için teşekkür ediyoruz. Çalışmalarınız da başarılar diliyoruz.

ve ezilen, yoksul, emekçi halkın safalarında yer tutmalarından olduğunu anlamak pek de zor değil. Bu örnekler yaşadığımız ülkenin yakın geçmişine tekabül eden ve sanatın politik, sınıfsal karakterini görebileceğimiz iki ayrı içerik, misyon arz ediyor. Sanatın, ezilen, emekçi kesimin elinde çelişkileri anlatma, kavrama yöntemi olarak kullanıldığını, ezen sınıflar elinde ise bir saldırı aracı işlevi gördüğünü anlıyoruz. Ayrıca eğlence, haz nesnesi haline getirilip, yozlaşmanın ürünü olarak işlevlendiriliyor. Bizler toplumsal, sınıfsal ve bulduğumuz kolektife dair kaygılar taşıyan insanlarız. Ve bu kaygıları kullandığımız enstrümanlarla dile getiriyoruz. Aslında örneklerden de görülebileceği gibi sanatın toplum üzerindeki etkisi, politikleştirmedeki rolü bir hayli fazla. Çelişkiler enstrümanlara yüklenerek ve daha etkili bir biçimde çıkıyor kitlelerin karşısına. Picasso'nun eser-

Devrimci Gençlik Mücadelesi ve Faşizmin Sopalı Bekçisi: YÖK

BPKD'nin (Büyük Proleter Kültür Devrimi) sarsıcı dalgaları, ulusal ve sosyal kuruluş mücadeleleri 68'e gelindiğinde ciddi bir dinamik oluşturmuş ve '68 Hareketi ile birlikte yüzeye vurmuştu. Türkiye'de de yankı bulan '68 Hareketi'nin, merkezinin ve hareketin gövdesinin öğrenci gençlikten oluşması; öğrenci gençliğin yarı-aydın karakterinin ve toplumsal olaylara duyduğu "ilginin" doğrudan bir sonucuydu. İlk yükselişini 68'li yıllarda gördüğümüz devrimci gençlik hareketi üniversite odaklı bir çıkışla yönünü bulmaya çalışıyordu. Gençlik, henüz pratikte illegal devrimci ve komünist yapılanmaların olmadığı ve dolayısıyla iktidarı al aşağı etme perspektifi yerine düzen içi değişimler temelinde ve anti-emperyalist, aktivist taleplerle kendini ifade ediyordu.

Devrimci gençlik hareketi ilk darbesini '71 muhtırasının ardından yaşanan faşist askeri darbe ile aldı. Bu dönemden sonra iki büyük eğilimle gençlik, iktidar olgusu karşısında TKP, TİP, TSİP vb. legal/reformist yapılanmalar ile THKO, THKP-C, TKP/ML gibi illegal devrimci ve komünist örgütlenmelerin etrafında konumlanarak belirginleştirmeye başladı. Bu süreç devrimci ve komünist hareketlenmelerin yükselmesine paralel devrimci gençlik hareketinden halk hareketine geçiş dönemi olarak gerçekleşti. '71 Devrimci Çıkışı aynı zamanda TDH'nin uzun yıllardır üzerinde taşıdığı kemalizm uykusundan kısmen de olsa uyanma dönemi olarak da tanımlanabilir. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın bilimsel tezleri ile siyasal/örgütsel pratiği, tüm halk kesimlerinde olduğu gibi öğrenci gençliğin ülkemizdeki sınıf-iktidar perspektifine tarihi bir aydınlatma aşamasını oluşturmuş, Kemalizm'in maskesini düşürmüştür. Bu anlamıyla İ.Kaypakkaya yoldaşın görüşlerinin o

dönem özgüllüğünde öğrenci gençlik içerisinde ayrıca bir önem taşıdığını söylemek mümkün.

12 EYLÜL AFC'SİYLE TIRPANLANAN GENÇLİK MÜCADELESİ

12 Eylül'e gidilen süreçte devrimci gençlik mücadelesi ülkedeki sınıf mücadelesine paralel bir ivmeyle yükseliş göstermiştir. Bu durum karşı-devrimin yönelimini bu alana çe-

renci hareketinin akademik mücadele temelinden çok, siyasal temelde gelişmesi (anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist vb.), AFC sonrası siyasal mücadelenin darbelenmesi nedeniyle öğrenci kesimini bir anda boşlukta bırakmıştır. Bu boşlukta egemenler yararlanmasını bilmiş YÖK'ü devreye sokmuştur. YÖK ile oluşturulan yeni sistem yüksek okullara yeni giren öğrencilere uygulan-

cadele vermesine, kısıtlanan, ellerinden alınan haklarının kazanılmasına yönelik bir mücadele zemininde konumlanmasını gerekli kılmıştır. Bu mücadele en başta da örgütlenme özgürlüğü alanında verilmiş, öğrenci gençlik kendi öz örgütleri olan öğrenci derneklerinin kurulması için yoğun bir çaba harcamıştır. Bu mücadele '89 sonrası belli bir kitleliliğe evrilsede, işçi sınıfı ve emekçi halk ile

devrimci güçler üzerinde estirilen faşist zulmün ve baskının doğal bir sonucu olarak, 1980 öncesi gibi toplumun diğer katmanlarını da içine alan bir mücadeleye evrilememiştir. Bunda işçi sınıfının ve emekçi halkın terörize edilmesinin, örgütlenmesinin önüne her türlü terör uygulanmasının çıkartılmasının önemli bir rolü vardır. Bu anlamıyla öğrenci gençliğin kitlesel anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-feodal mücadelesinin yaratılması engellenmeye, bu mücadelenin toplumun diğer katmanlarıyla buluşmasının

virmesine neden olmuştur. Nitekim 12 Eylül 1980'e gelindiğinde AFC saldırılarını, ezme ve yıkmaya hareketini devrimci güçlerin yanı sıra gençlik mücadelesine de yöneltmiştir. Bu yıkım hareketinin üniversitelerdeki başlıca aracı YÖK olmuştur. 12 Eylül'ün devamında YÖK; faşizmin teknolojik donanımını, askeri-polisiye tedbirlerini artırarak ve bu yöntemlerde de gittikçe ustalaşarak üniversiteli gençlik içerisinde bulunan tüm devrimci potansiyelin ve dinamikleri sindirilmesinde; ezberci, tekçi ve anti-bilimsel eğitimin kürsülere yerleştirilmesinde, her protesto gösterisinden sonra demokrat-devrimci öğrencilerin faşist sistemin kendi hukukuna bile aykırı bir şekilde okuldan atılması veya uzaklaştırılması yolunda ilerledi.

12 Eylül AFC'si öncesi devrimci öğ-

maya başlanmıştır. O anda okuyan öğrenciler daha önceden kazandıkları "hak"ları kullanmaya devam etmiştir. Dolayısıyla bu dönüşüm sürecinde eski öğrencilerin akademik sorunları üzerinde harekete geçmesi söz konusu olmamıştır. Ancak yeni gelen öğrencilerin YÖK'ün yarattığı sorunlarla karşılaşılmasıyla birlikte akademik temelde hoşnutsuzluklar başlamış ve özellikle 1989 sonrası öğrenci hareketlerinin yoğunlaşmasına neden olmuştur.

Öğrenci gençliğin işçi sınıfının 1989 bahar eylemlilikleriyle başlayan hareketliliğine paralel olarak bir hareketlenme/canlanma içerisine girdiğini görmekteyiz. Ancak hiç kuşkusuz ki faşizmin azgın saldırıları ve üniversite gençliği üzerinde estirdiği terör, YÖK zulmü, öğrenci gençliğin ilk başta akademik-demokratik mü-

önüne geçilmeye çalışılmıştır. Bunda da belli oranda başarılı olunmuştur.

ÜNİVERSİTELERDEKİ FAŞİST KUŞATMADA YÖK'ÜN İŞLEVİ

YÖK, faşist T.C devletinin üniversite gençliğinin başına diktiği sopalı bekçi rolüne bugün de devam etmektedir. OHAL sonrası ilan edilen KHK'ler ile yüzlerce akademisyenin üniversitelerinden atılması, binlerce devrimci-demokrat ilerici öğrencinin tutuklanması, öğrencilerin şovenizm ile zehirlenerek apolitikleştirilmesi, üniversitelerin karakollara çevrilerek faşist kuşatmaya alınması, onlarca öğrenci derneğinin kapatılarak söz ve eylem hakkının engellenmesi, rektör seçimlerinin kaldırılarak AKP-Erdoğan kliğinin bizzat atamalara müdahil olması gibi bir dizi saldırı ve baskının önemli bir muhatabı YÖK'tür. Yine akademik kadrolarda ihraçlar sonucu

yapılan atamalarda rektör ve akademisyenlerin “yandaş”lardan seçilmesi, hatta Hitit Üniversitesi’nde olduğu gibi bu “akademik kadro”ların birbirleriyle akraba olanlardan seçilmesi trajik-komik olarak değerlendirilse de aslında egemenlerin bilimsel eğitime dair bakış açısının somut ispatıdır. Onlar için öncelik akademik seviyesi yüksek kadrolar değil, yandaş ve kolay yönetilir “aile”lerdir.

Bu süreçte her ne kadar üniversitelerdeki saldırıların esas adresi AKP-Erdoğan olarak gösteriliyor olsa da burada esas irdelenmesi gereken nokta işlev meselesidir. Bugün YÖK egemenlerin kullanışlı bir aparatı olarak güncel işlevini sürdürmektedir. YÖK faşist-karşı devrimci misyonuyla, anti demokratik işleviyle, bilimi üniversiteden kapı dışarı edip gençliğe dayattığı paralı-ezberci ve üretimden kopuk eğitim tarzıyla, halkın değil sermayenin sözcülüğüyle önümüzdeki mücadele sürecinde de üniversite gençliğinin esas gündemi-sorunu olmaya devam edecektir.

Faşizmin özellikle Gezi İsyanı sonrası baskı ve saldırı araçlarını devrimci gençlik mücadelesi dinamiklerinden yana çeşitlendirmesine/etkinleştirmesine, OHAL ve sonrası süreçte üniversiteler başta olmak üzere oluşturduğu faşist kuşatmaya rağmen devrimci gençlik mücadelesi güçlü potansiyelleri bağrında taşımaktadır. Bugün öğrenci gençlik bir dizi çelişki ile yüz yüzedir ve bu çelişkiler esas itibarıyla devrim sorununa tekabül etmektedir. Faşist kuşatmanın gençlikte ve öncü güçlerinde yarattığı karamsarlığı ve umutsuzluğu tersine çevirmek ve umudu büyütmek bizlerin görevidir.

Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen ilişkisinde tarihin ve maddenin şartı hep ikincisinin büyümesi ve zaferine dair düşülmüştür. Ezilen ve sömürülen aramak, yenilenmek, güçlenmek ve özgürleşmek zorundadır. Bu geri dönüşü ve duraksaması olmayan bir kulvardır. Umudumuz da gençliğin bu kulvarda komünist önderlikle birleştiğinde nelere kadar olabileceğinin bilinmesinden ileri gelmektedir.

Bunu yaratacaklar ise şüphesiz Komünist Partisi’nin önderliğinde mücadelesini sürdüren Komsomolcular olacaktır. Faşist kuşatmaya, gericileşen anti-bilimsel eğitim sistemine, şovenizm zehrine karşı geniş halk gençliğini bilinçlendirme, örgütlenme ve Yeni Demokratik Gençlik mücadelesine katma becerisi, egemen sınıfların gençlik üzerindeki otoritesini sarsacak, devrim saflarını güçlendirecektir.

DEVLET, ERK, TACİZ, TECAVÜZ VE ŞİDDET SARMALINDA KADIN

Yıllarca kadınların uğradığı şiddet, taciz, tecavüz ve hatta katletmeye kadar varan toplumsal bir yapıdan bahsedip, bu pratiklerin erkek egemen bir yönetim sisteminden kaynaklandığını bilmemek abes olur. Kadının yaşadığı bu somut durum ilk köle yapılp yerleşik bir hayata hapsedilmesinden bu yana, katlanarak, olmaz denilen, sınırları zorlayan şiddeti (cinsel, psikolojik, sözel vs...), baskıyı olur duruma getirdi.

Kapitalizmin, özel mülkiyetin hakim olduğu dünya düzeninde her ülkede, o ülkenin “gelişmişliğiyle” (ekonomik, kültürel vs.) paralel olarak kadına biçilen misyon vardır. Ülkelerin kendi içinde ezen-ezilen çelişkilerinin artık sözün bittiği yerlere vardığı durumlarda gelişen mücadele süreçleri o ülkelerde ezilenlerin kazandıkları birçok hak ve taleplerine paralel olarak, kadınlar da elbette birçok kazanım elde edebiliyorlar. Ama ülkemiz gerçekliğine bakıldığında; gerek Türkiye gerekse geri bıraktırmış, feodal kalınlardan kendini bir türlü koparamamış birçok ülkelerde kadının toplumsal yaşamdaki yeri daha vahimdir. Daha çok eve kapatılmıştır, daha çok taciz ve tecavüz mağduru vardır (bunu sadece bizlere yansıyanlar üzerinden düşünelim, gerçekte bu durumların daha da yükseklerde olduğunu hepimiz tahmin edebiliriz elbette), daha çok şiddet, daha çok, daha çok...

Kadınlar üzerine oynanan alçakça oyunları, onlar hakkında esas düşünceleri, planları bir hatırlamak lazım. Bugün devleti yönetenlerin, onların akıl hocalarının söylediklerini ve bu anlayışların etrafında toplanan “sanatçı”, “oyuncu”, “yazar” gibi, halkın yanında durmayı hiçbir zaman becerememiş/bilmemiş yandaş, yalaka, oyunbaz bir tabakada yarattığı anlayış ve o anlayışın topluma nasıl geri döndüğünü iğrenç bir şekilde görüyoruz.

“Ben zaten kadın erkek eşitliğine

inanmıyorum... anneler, annelik kariyerinin dışında bir başka kariyeri merkeze almamaları gerekir... kadına şiddet abartılıyor... evdeki işler yetmiyor mu... türk kadını evinin süsüdür... 6 yaşındaki çocukla evlenebilirsiniz... bir kadın olarak sus...” gibi aslında saymakla bitmeyecek düşünceler silsilesinin dile vurulduğu dönemler bugünün habercisiydi. Böyle bir anlayışa sahip, kadının toplumun neresinde olduğunu tanımlayan bu söz sahiplerinin elbette alkışçuları, her dönemin adamı/kadını kişilik(siz)ler olacaktır.

“Kadın istemezse tecavüze uğramaz... siz de mini eteği giyip soyunup laik sistemin ahlaksızlaştırdığı sapıklar tarafından tacize uğrayınca da bas bas bağırmayacaksınız... şortlu kadınlardan rahatsızım... kadın gibi 100 sene yaşayacağıma adam gibi bir sene yaşarım...” Empoze edilmeye çalışılan anlayışın, yapılanın elbette bir geri dönüşümü olacaktır. İşte burada verilen neyse alınanda tam da istendiği gibidir.

Ekonomik, siyasal dibe vuruların toplumsal alana yansımaları bir yönüyle de böyle olacaktır. Kadını aşağılayan, evli olduğu halde (evli olmasa bile böyle bir hak kimseye ait değildir tabi ki) başka bir kadına tacizde bulunarak hem evdeki kadını hem de taciz ettiği kadını aşağılamayı kendine hak gören, çocuk denecek yaşta kız çocuklarını evinde alıkoyan “örnek” alınacak, “namus bekçileriyle” sapık, mafyavari kişiliklerle dün boy boy resimler çekiliyor. Onları topluma örnek birer bireyler olarak tanıtıyor. Devletin kanatları altına alıyorlardı. Sonuç ortada! Yani özet aslında “Hoca-Cemaat” ilişkisidir.

Hareketin yasası gereği bugün güne göre yeni-ileri olandır. Yarında bugüne göre yeni-ileri olandır. İnsanlığın vazgeçilmez değişimi-gelişimi böyle olması gerekirken, olan bu değildir. Kaçınılmaz gidişata, adeta direnmiyorlar demek yerinde olacaktır. Emperyalist-kapitalist dünya sistemi ve onların ablukasında olan ve yürün-

gesinde dönen sistemler yeryüzünü cennete çevirecek bir gidişata asla kabullenmeyeceklerdir. Onların varolabilmesi için gereken tedbirlerin alınması da olmazsa olmazdır.

Sistem karşısında yer alanlar zor aygıtlarıyla sindirilmeye, tutsak edilmeye ve hatta gerektiğinde tek tek, gerektiğindeyse ciddi büyük katliamlara uğrarken; toplumun onu yıkacak olan bir karşı duruşa dönüşmemesi için, devletin yaşayabilmesinin garantisi olan dini, toplumsal değer yargılarını, namus, ahlak ölçütünü abartarak/köpürterek taşmasını ve o toplumun zıvanadan çıkmasını sağlamak zorunda. Deyim yerindeyse, yolundan çıkarmak, kendisini bilmez duruma getirmek zorunda.

Bunu düşünmek, dillendirmek, topluma dökmek, etki-tepki dönüşümünü beklemek ve adım adım ölümcül bir virüs gibi onu yıkacak olan, onun sonunu getirecek olanların damarlarına nakletmek aslında işin en önemli boyutu. Çünkü ahlaksal olarak yozlaşmış bir toplum, çürümüş olan bir meyvenin kurtarılamaması kadar zordur. O zaman geldiğinde, on yıllar belki yüz yıllar kanın temizlenmesini bekleyecek bir toplumla karşı karşıya kalınır.

“Hiçbir şey imkansız değildir” elbette. Ama devrimci/komünist kadını/erkeğin işi daha zor olacaktır. Burası muhakkak. Bu ölümcül virüsün panzehiri de bellidir. Doğru, ahlaklı, savaştan bir kadın/erkek yaratmak için öncelikle kendimizden başlama cüretini göstermeliyiz. Halk için canını tereddütsüzce feda etmiş kadın ve erkeklerin yaşamlarına bakalım. Onların hayatlarından öğrenmek, onları uzun yolumuzda kirlenmeden yürüyebilmek için örnek alabilmektir. Tarihimizin sayfalarını çevirdiğimizde sözlü ve yazılı birçok aktarımı göreceğiz. Belirleyici olan biziz. Kişinin kendisidir. Yoldaşlarımızdan öğrenelim. Dostlarımızdan öğrenelim. Dünya devrimlerinin bize bıraktığı o güzel mirastan öğrenelim gerçek ahlakı, kültürü.

İLGİ ÇEKME

Toplumsal şekillenişte bize biçilen roller; yokmuş ve biz de bu rolleri oynamıyormuş gibi yapmak doğru olmaz. Ama eğer ilgi çekme meselesinde sorunu rollerde ortaya koyuyorsak; çözüm de bu rolleri ortadan kaldırmadadır. Yani; sözümüzün kıymetinin olmadığı bir ortamda sözümüzün neden dikkate alınmadığını sorgulamamız gerekiyor. 'Ben buradayım' demenin bu anlamdaki yol ve yöntemleridir esas olan.

İlgi meselesini birçok farklı yerde bir çok farklı şekilde tartışabiliriz. Ama bunun kadın sorunuyla, erkek-egemen ideolojiyle bağımlı kurduğumuzda mesele bizim için yeni bir boyut alır ve geleneksel kadın rolleriyle merkezden bir temasa geçer. Kadın yoldaşlar olarak bizlerin, tek tek birçok davranışından yola çıkarak "ilgi çekme"nin neden ve nasıl olduğunu açıklayabiliriz ama öncelikle kendimizi buradan tartışmanın nedenlerini bulmak gerekecektir.

Genel olarak kadının toplumsal şekillenışı, bunun özelinde aile vb. yaşam bağlamında bu sorun açılabilir. Aile yaşamı içerisinde düşündüğümüzde görülecek ki (en kaba biçimiyle) kız çocuğunun doğumu dahi sessizlikle karşılanır, o büyüdüğünde de ilişkilene alanı sınırlı olur. Kendi görevleri dahilinde kurulan ilişkilene özde ona dair değil, işin kendisine dairdir. Yani örneğin; "yemek iyi yapılmamıştır" gibi. Genelde başarısız olunan "görevlerde" açığa çıkan bu ilişkilene durumu başarılı olunan "görevlerde" de değişmez. Yemeğin iyi yapılmış olması, olması gerektir, yani ortada bundan fazla bir durum olmadığına göre ayrıca dikkat çekecek, ilgilenilecek bir durum yoktur. Aynı ortamda bir erkek çocuk, büyük bir ilgi ve dikkatle karşılanır, her adım önemlidir; okula başlaması, bitirmesi, evlenmesi ve bunlar içindeki tek tek her bir başarısı. Bu başarı ona aittir, özel olarak vurgulanır, dikkat çekilir, altı çizilir. Erkeğin aile yaşamı içerisinde olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktur.

Ne var ki; genel toplumsal şekilleniş içerisinde ortam, her zaman yukarıdaki "en kaba biçimi" nde değildir. Şehir ve köy yaşamı, büyük şehir ve küçük şehir yaşamı, işçi kökenli bir aile ortamı ile belli bir meslek grubundaki (örneğin öğretmen) aile ortamı vs. vs. bütün bunlardaki farklılıklar bu "en

geleneksel biçim" dediğimiz şeyde farklılıklar yaratabilir. Kadına yaklaşımı bu anlamıyla aynılaştıramayız. Örneğin kadın bir yerde ücretli çalışmıyorken diğerinde çalışabilir, birinde evde tek kelime dahi edemiyorken diğerinde hararetli tartışmalar da yürütebilir... Ama unutmayalım ki;

yorum yapma, çocuk gibi davranma, bize ait olmayan yapay davranışlar, gülmek, tavır yapma-tepkisel davranışlar içerisine girme vs. Bunları yaptığımız her an "ilgi çekmeye" çalışmıyoruz ama "ilgi çekmek istediğimiz" her an bunlardan birilerine başvuruyoruz. Buna benzer birçok

nılsamalı da olsa "güç"tür, iktidardır, otoritedir.

KİMİN İLGİSİNİ ÇEKMEYE ÇALIŞIYORUZ?

Güç gördüğümüz, otorite kabul ettiğimiz, ortamda ilgi odağı olan- varlığı açıktan belli olanların ilgisini çekmeye çalışıyoruz. Aile ortamında güç, iktidar, otorite babadır ve ilgisini çekemediğimiz de. Yalnızca ailede değil, yaşamımızın her alanında ve örgütlü yaşam içerisinde de bu genel olarak böyledir. "Ben buradayım" haykırışı olan ilgi çekme isteğinin kime yöneldiği, toplum içindeki konumumuza dikkat çekmesi bakımından önemlidir.

SONUÇ OLARAK;

Toplumsal şekillenişte bize biçilen roller; yokmuş ve biz de bu rolleri

oynamıyormuş gibi yapmak doğru olmaz. Ama eğer ilgi çekme meselesinde sorunu rollerde ortaya koyuyorsak; çözüm de bu rolleri ortadan kaldırmadadır. Yani; sözümüzün kıymetinin olmadığı bir ortamda sözümüzün neden dikkate alınmadığını sorgulamamız gerekiyor. 'Ben buradayım' demenin bu anlamdaki yol ve yöntemleridir esas olan.

Esasın bir parçası değil tali yandaysak, yapan değil yardım edensek, olmazsa olmayan değil 'olsa da olur olmasa da olur' olursak, yaşamda ağırlığı olmayansak bunu tersine çevirmeye yönelmeliyiz.

Bizim gerçek anlamıyla ihtiyaç duyduğumuz ilgi değil, varlığımızın hissedilmesidir. Ama bunu yaşam içerisinde inisiyatifli olarak, sorumluluk olarak yapabiliriz. Sorunun kökeni ve sonuçta çözümüne ancak böyle yönelmiş oluruz.

Bir YDK'lı

bu farklılıklar kadına yaklaşım anlamında öze değil, biçime dair farklılıklardır ve doğallığında anlatılmak istenen her birimizin gerillaya katılım öncesinde şekillendiğimiz ortamın (yalnızca biçimde de olsa) farklılıklar göstermesidir. Bu nedenledir ki; "en geleneksel biçim" dediğimiz bir ortamda şekillenmemiş olmamız, bu ortam içerisinde bambaşka bir konumda olduğumuz anlamına gelmez. Yani biz yine dikkatlerin üstümüzde olması anlamında aynı durumdayızdır. Bu nedenle ortamda olduğumuz hissedilmelidir, eğer bu olmuyorsa bunu sağlayacak yol ve yöntemler bulunmalıdır. İşte "ilgi çekme" kaynağını buradan alır.

PEKİ, NE YAPARAK İLGİ ÇEKERİZ, YOL VE YÖNTEMLERİMİZ NELERDİR?

Şımarma, yüksek sesle konuşma, kendini "sevimli" gösterme", güzelleşme adına yapılanlar, acındırma, bir anda sessizleşme-içine kapanma, küsme, durmadan konuşma-her şeyde

pratiğimiz oluyor ve görüyoruz ki biz bunlarla geleneksel kadın rollerimize geri döndüğümüz gibi, bunun dışına da taşıp, "erkekçe" pratikler içerisine de girebiliyoruz ama öze dair olmayan halleriyle.

KADINLAR AÇISINDAN DURUM BU İKEN ERKEKLER İLGİ ÇEKMEYE ÇALIŞMAZ MI?

Erkekler ilgiyi çekmeyi her anlamıyla geleneksel roller üzerinden yapıyor; "güç, iktidar" etrafında şekillenen bu durum kadına oranla çok daha belirgindir ve erkek bu rollerin dışına çıkarak var olan toplumsal konumunun altına inerek bunu yapmıyor. Meselelerin bu yüzü, sorunu anlayabilmek açısından önemlidir. Kadın ve erkek üzerinden ayrıışan bu durum, kökenleri itibariyle ayrıdır; roller zıt kutuptadır. Sert görünme, umursamama, 'rağbet gören işleri yapma' erkekten doğru gelişir. Kadın için ilgi çekme, olmayanın inşasıyken erkek açısından var olanın güçlendirilmesidir. Kadında olmayan ve erkekte olan ya-

Burjuva Popüler Kültür ve Halkın Değerlerini Yozlaştırma Çabaları

Egemenlerin burjuva-feodal kültürünün ülkemizdeki şekillenmesi dönem dönem farklılıklar teşkil eder. Bunu kısa süreli de olsa neyin neye göre değiştiğini, moda veya ahlaki olarak uygun ilan edilen ve/veya edilmeye çalışılan şeylere göre ayırt edebiliriz. Tüm kestirmeye çıkan söylemlere rağmen, defalarca üst yapının yani sosyo-ekonomik yapının alt yapıyı yani kültür ve adet dediğimiz olguları şekillendirdiğini de söylesek onu görmek, onu yorumlayabilmek ince bir farkındalık gerektirmekte.

Şöyle ki, nasıl bir balık suyun içinde olduğunu bilmezse, alt yapının içinde yaşayanlar içinde üst yapının belirleyiciliğini ve hareketlerinde aslında bir yönlendirme çabası olduğunu tam bilmez.

Bir balık sudan başka bir dünyada olduğunu ancak suyun yüzeyine yakın durduğunda ya da suyun azaldığı/bittiği yerde fark eder. Uzun süredir baskı altındaki toplumlar içinde bu geçerlidir, uzun süre suyun varlığına alışır ancak suyun bitmek üzere olduğu yerde başka bir dünya olduğunu görür ve bunun arayışına girer. İşte tam bu noktada alt yapıya yüklenen iki misyon açığa çıkar, bunlardan ilki ve ilk tercih olan yapabilirse, elinde malzeme kaldıysa yeni bir oyalantı yaratmak ve kitleleri bunun peşine takmaktır. Selfi çekmek, sosyal medyada beğeni peşinde koşmak, eski teorileri renklendirip yeniden boyayarak filozofluğa soyunma gibi daha da örnekleri artan bin bir türlü metod kullanıyor. İkinci durum ise, ki normal de kriz zamanlarının metodudur, alternatif teşkil eden şeyi asimile etmeye ve/veya yozlaştırmaya, dejenere etmeye çalışır.

Uzun bir zamandır Türkiye’de popüler kültürü, veya aydınlar arasındaki ismi ile pop kültürü, kendisine biat etmesi için hadım eden egemenler elbette artık ikinci seçeneğe geçmek zorunda kaldı. Nihat Doğan’ın filozof olması, örnek sporcusunun Arda Turan ilan edilmesinin, ekonomistlerin “komünist” ilan edilmesinin ve en son olarak Hilal Cebeci’nin devrimci enternasyonalistlerin sembolü haline gelmiş ve kitlelerce benimlenen Çav Bella (Bella Ciao) şarkısını

söylemesinin asıl sebebi de budur.

YOK EDEMEYİNCE, GENETİĞİ BOZMA GİRİŞİMLERİ

İşte en önemli nokta yozlaştıramadığı, kitlelerin bünyesinin kustuğu politikaları/taktikleri kenara bırakan egemenlerin başvurduğu ve sadece “rezillik” diye yorum alan şeyler üzerinden yeni bir kültür var etmeye çalıştığını görmektir. Dikkatlice incelenirse Türkiye’de artık egemenlere karşı emekçilerin saflaştığı

ve faşizme karşı kendince bir bilinç kazanan bir karşı duruş olduğunu görmek mümkündür. “Yeşil Kuşak” projesi altında egemenlerin modernleşme hareketi de olan Kemalizm’in alabildiğine “daha modern” yaşanmasının sınırlandırılması, emekçilere daha gerici ve dini dogmalarla biatı dayatan bir kültürün aşılması süreci işlemektedir. Çünkü haklar belirli bir kesimin elinde durdukça ayrıcalık haline gelir. Buna en güzel örnek son süreçte “moda” olan Deistlik. Türkiye egemenlerinin ısrarla, dindar bir toplum projesinden radikal dindar bir projeye geçmeye çalışması, dini dogmaların feodal çağdaki dogmalara dönüştürülmesi, sınıflı toplum koşullarında sağlanan modernleşme ve hak alımlarına karşı toplumu tekrardan kendi çıkarlarına uygun konumlandırmak için dinin daha radikalce kullanılmasına karşı çıkan bir kavram haline geldi sözü geçen Deistlik. Öyle ki, gördüğü baskı karşısında dini dogmaları tam olarak reddedip karşı koyamayan çe-

şitli aydın kesim bu durumu “evet, bir tanrı var, ancak onun uygun gördüğü yaşam şekli ne diye bir kararım yok” diyor. Yani gördüğü baskıya karşı kendince örgütsüz tavrını geliştirdi/geliştiriyor.

Egemenler için işin bu kadar sarp sardı süreçte elbette alternatif olabilecek şeylere karşı yozlaştırma ve yapabiliyorsa asimile etme hamlesi de başlar. Kendi varoluşunun tabiatı itibarıyla kendi sonuna da gebe olan sınıflı toplumlar için kaçınıl-

tarafından verilen manipülatif bir cevap, bu kimliğe ilgi duyanlara karşı sunulan genetiği bozuk bir örnektir.

DEVİRİMCİ DEĞERLERİN YOZLAŞTIRILMAYA ÇALIŞILMASI GENEL Mİ?

Egemenler emekçi sınıfları her daim yozlaştırmaya, kendi içinde aptalca bir hiyerarşi içinde halkın yıkıcı gücünü kendisine karşı kullanmasına bakar. Özellikle ülkemizdeki birden çok etnik köken ve ulus kimliğinin olduğu ülkelerde bu ezen azınlığın tarihsel zor metodunu ezilen çoğunluğun kendi üstünde kullanması için bir taktiktir. Ancak kendi mezar kazıcılarını yozlaştırmak bunun bir parçası değildir. Bu aslında kendi alternatifi içinde kendine dahil bir tohum ekmek, alternatifini yozlaştırarak kendisi ile aynılaştırmanın bir parçasıdır. Devrimci değerleri yozlaştırmak, sömürücülerin elbette vazgeçmeyeceği bir şeydir. Bu var oldukları andan yok oldukları ana kadar devam edecektir, diyalektik budur. Ancak üst yapıda yaşananlara bakıldığında, geçmişin hızlı devrimcilerinin, filozof iddialı “sarı komünistlerinin” teker teker Kemalizm ideolojisine

biat edip sistemden yana saf tuttukları ve bir çoğunun parlamentoda bir koltuğa ve/veya popülerlikle halktan daha fazla ekmek yeme derdine düştüğü görüldüğünde tarihi anlamda kendi sınırlarına dayanan ve can çekişirken mezar kazıcılarını katletmeye bakan bir sistemin neden böyle bir şeye izin verdiği, destek sunduğu anlaşılır. Gelişmesinden korktukları yeni kitlesel olayların tarihsel kökenleriyle ilişki kurmasının önüne ancak böyle geçilirdi.

Buna karşın sınıf bilinçli proleterlerin ve devrimci demokratların geliştirmesi gereken hamleleri ve cevapları olacaktır. Vazgeçilmemesi gereken emekçilerin yaşamından ve taleplerinden gelişen, onların özlemlerini ve yaşamlarını dile getiren, ilerici, devrimci halk kültürünü yaşatmak, yozlaştırma çabalarına karşı koymak, yapanları teşhir etmektir. Bunun için emekçilerin tarihsel mirasını ve proletaryanın tarihsel savaşını savunmaktır.

maz olan da budur. Şimdi karşımıza çıkan 1991 yılında Grup Vitamin’in Çav Bella’yı Cevriye adıyla yeniden güfteleyip parodi haline getirmesinden daha ince daha detaylı bir durumdur. 90’lı yıllarda devrimcileri marjinalleştirmek, kitlelerle ilişkilerinin söküp atabilmek için onlara siyaset arenasında “terörist” damgası vurulup, kültür-sanat arenasında ise parodileştirme metodu varken, karşımıza 2018 yılında Çav Bella’yı disko-teck yorumuyla, İspanya’da çekilen ve kısa sürede popüler olan La Cassa De Papel dizisinden çalınmış sahnelerle karşımıza Hilal Cebeci çıkmaktadır.

Burada ki mevzu Ara Güler’in bugünkü egemenlerin sözcüsü ve parçası olan AKP’ye düzdüğü övgülerde olduğu gibi “bükemediğin bileği öpme” değildir. Bu temele oynayan, yeni profiller çıkartıp onları örnek gösteren bir mevzudur. Özellikle Türkiye aydın kesimi içerisinde uzun süredir tartışılan “devrimci kimdir, devrimci nedir?” sorusuna sistem

1961 Türkiye-Almanya İşçi Alım Anlaşması ve Emperyalist-Kapitalist Sistemin İki Yüzlü Göçmen Politikası

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı Batı Avrupa'da büyük bir ekonomik çöküşe, iş gücünün ise savaş yıllarının sonunda (üretim ilişkilerinin) emperyalist-kapitalist sistemin üretim açığını kapatamayacak düzeye getirdi. Toplumsal yıkım tahribatı dünyanın bir çok coğrafyasında ve özelde ise yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde büyük bir yoksulluk feryadı geliştirdi. Alman faşizmi emperyalist paylaşım savaşında Kızıl Ordu'nun büyük fedakarlığı ve olağanüstü direnişiyle sosyalizm tarafından bozguna uğratıldı. Tüm dünyada kitlelerin sosyalizme olan ilgisi artmış, savaş yıllarından sonra sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri gelişmeye ve güçlenmeye başlamıştı. Batı Avrupa emperyalistleri savaş sonrası iş gücünün büyük bir kısmını kaybetti ve paylaşım savaşı sonrası oluşan pazar alanlarında diğer emperyalistlere nazaran çok daha fazla iş gücüne ihtiyaç duyuyordu. Federal Almanya Cumhuriyeti ise emperyalist-kapitalist sistemin en önemli dışısından biri olarak emperyalist dünya bloğunun Avrupa kıtasındaki taşıyıcısı görevini savaş sonrasında yoğunlaştırarak sürdürdü. 1949'da Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla birlikte Federal Almanya Cumhuriyeti savaş yıllarıyla geliştirdiği sanayileşme ve ham madde üretiminin bir bölümünü kaybetmiş oldu. Yine Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin (Doğu Almanya'nın) Sovyetler Birliği'nden aldığı destekle sanayi geliştirme programlarını harekete geçirmesi aynı zamanda emperyalistlerin Doğu Avrupa'ya olan tüm siyasal ve ekonomik emperyalist hamlelerini engelleyen bir faktör haline gelmişti. Emperyalist Alman devleti faşizm sonrası gelişen toplumsal muhalefeti tasfiye etmek için bir dizi faşist saldırıya ve uygulamaya devam etti. Alman faşizmi döneminde yasaklanan ve on binlerce üyesinin imha edildiği Almanya Komünist Partisi 1956'da tekrar yasaklandı ve binlerce üyesi tutuklandığı gibi, DKP (Almanya Komünist Partisi) ile ilişkilendirilen tüm devrimci-demokratik kitle kurumları büyük bir saldırı ve baskıya maruz kalarak kapatıldı. 1956 DKP yasağı aynı zamanda Alman devletinin tarihsel geçmişinde barındırdığı anti-komünist kodlarının en açık halinin tarihe not düşülmesiydi. Devam eden yıllarda Batı emperyalistleri ile Rus sosyal emperyalizmi arasındaki "soğuk savaş" siyaseti özellikle silah-

lanma ve silah sanayisine hakim olma üzerine kurulu olsa da emperyalistler arası çelişkiler yer yer esnek bir şekilde gelişmeye devam etti. Alman devleti 30 Ekim 1961'de Türk devleti ile "İşçi Alım Anlaşması"ni imzalayarak, iş gücünün yeniden yükseltilmesini hedeflerken, bu anlaşma Almanya'da bugün kalıcı hale gelen büyük bir Türkiyeli göçmen kitlesini oluşturdu. Bugün açısından Almanya'da 3 milyonun üzerinde bir kitlenin kalıcı hale gelmesine vesile olan ve esas olarak emek göçüne dayanan göç süreci "İşçi Alım Anlaşması"yla başlamıştır. İş göçü emperyalist-kapitalist

sistemde süreklilik kazanan "daha iyi bir yaşam" arayışının kitlesel şekilde göç hareketini ifade etmektedir. Emperyalist-kapitalist sistem ve onun siyasal figüranları bu gerçeği sürekli olarak geniş emekçi yığınlardan saklamaya çalışsa da emperyalizm iş gücüne dayalı göçe sürekli olarak ihtiyaç duymuştur. Alman emperyalizmi kaybettiği ekonomik yetmezliğini, emperyalist-kapitalist pazarda söz sahibi olmak ve rekabet edebilmek için aşmak zorundaydı. Bu açıdan daha fazla üretim ve meta ihracına ihtiyaç, kendisini dayatan faktör haline gelmişti. Kendisi için toparlanma döneminde "güçlü ve sağlıklı" işçilere ihtiyaç duyuyordu. Meta ihraç eder gibi yurtdışından işçi ithal edilmeye başlandı. 1955 yılında İtalya, 1960 yılında Yugoslavya, İspanya ve Yunanistan gibi ülkelerle "işçi anlaşmaları" imzalandı. Diğer ülkelerle yapılan anlaşmalardan farklı olarak Türk devleti ile 1961'de imzalanan "İşçi Alım Anlaşması" işçilerin kalıcı olmasını barındırmıyordu ve ilk etapta ön görülen işçilerin bir-iki yıllık sözleşmeler üzerinden çalıştıktan sonra geri

gönderilmeleri idi. Bundan kaynaklı olarak gelen işçi kitlelerine "Gastarbeiter" (Misafir İşçi) adı verildi.

Bu anlaşma aynı zamanda emperyalistlere borçlanmış olan Türk devletinin ve komprador Türk burjuvazisinin çıkarlarıyla uyuştan bir düzenleme olmuştur. Faşist Türk devleti bir taraftan işsizliği azaltmayı ve borçlanmaya karşı acilen ihtiyaç duyduğu döviz kaynağını karşılamayı planlıyordu. Alman burjuvazisine "can taşıyan" göçmen işçilik aynı zamanda T.C Devleti içinde tatlı döviz kaynakları anlamına geliyordu....

Ancak gerçekler, bir-iki yıllık çalışma anlaşmaları gibi olmadı. T.C devleti iş göçünü sonlandırmak yerine aksine adım adım teşvik etti. Alman devleti ise işçilerin sözleşmelerini uzatan yasal düzenlemeler getirdi. 1974-1982 yılları arasında Alman devletinin başbakanı olan Helmut Schmidt Alman burjuvazisinin iş göçü kazanma siyasetinin hedefini şöyle açıklıyordu: "Almanya'ya çok sayıda yabancı getirilmesi dönemin Ekonomi Bakanı Ludwig Erhard tarafından gerçekleştirildi. Aslında hedef görece ucuz yabancı işçi gücüyle buradaki ücret düzeyini düşük tutmaktı..."

Alman burjuvazisi ile Türk devletinin karşılıklı siyasal ve ekonomik çıkar ilişkileri Almanya'da işçi ve emekçiler arasında ırkçılığı ve milliyetçiliği gittikçe geliştiren bir durum haline aldı. 1960'lı yıllarda göçmen işçiler emek gücü yoğun fiziki olarak ise maden, inşaat, temizlik vb. gibi en ağır işlerde çalıştırıldı. "Misafir İşçiler" politikasının bir ürünü olarak göçmen işçilerin sosyal ve kültürel olarak Almanya'da yaşayan halklarla

ilişilenmesi, kaynaşması ise ayrımcı uygulama ve politikalarla engellendi. "Türkenheim" denen işçi yurtlarında kalan işçilere dil öğrenme olanakları sağlanmadığı gibi dışarı çıkabilme imkanlarında ise başından itibaren kısıtlamalar getirildi. 1960'ların sonunda ise Alman burjuvazisinin önde gelen sanayi tekellerinin girişimi ile sözleşmelerin önemli bir bölümü 10-15 yıl olarak uzatıldı. 1974 yılında ise "aile birleşim yasağı" devreye sokuldu. Böylece işçiler ailelerini Almanya'ya getirme olanağını kazandı ve ezici çoğunluk aile birleşimine baş vurdu.

Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin çöküşü ile birlikte sosyalizmi faşizmle eşitleyen büyük bir komünizm karşıtı kampanya eşliğinde Doğu Almanya ilhak edildi. İşçi sınıfının örgütlenmeleri etki gücünü kaybettiği gibi şovenizm politikası Türkiyeli göçmenlerin ırkçı-faşist kundaklamaların Sollingen, Möllingen gibi kentlerde katledilmelerini birlikte getirdi. Neo-Naziler tarafından oluşturulan ve NSU olarak isim edinen faşist örgütlenme 10 göçmeni katlederken, Alman devletinin iç istihbaratın birimi olan Anayasayı Koruma Dairesi'nin ajanı Thomas Dienel'in işlenen dokuz cinayetin altında olay yerinde olması Alman Devleti'nin katliamın yönlendiriciliğinde olduğunu gösterdi. NSU davası Alman devletinin kendisini akladığı bir dava olarak sonuçlandı.

Emperyalist Alman devleti milliyetçiliği yükselterek, eşitsizliği ve ayrımcılığı yaygınlaştırmakta, faşist cinayet ve saldırıların gerçek faillerinin bulunmasını engelleyerek başta işçi sınıfının örgütlü birliğini engellemeye çalışmaktadır. Göçmen işçilere karşı saldırılarının dozajını artırarak yaşanan eşitsizliğe ve gelişen yoksulluğa karşı göçmen ve yerli işçi-emekçilerin burjuvaziye karşı sınıf içerisindeki birleşik mücadelesini engellemeye çalışmaktadır. İşçi ve emekçiler yerlisi ve göçmeniyle ücretli emek sömürsüne maruz kalan bütün bir sınıftır. Bu açıdan uluslararası bir sınıf olan proletaryanın burjuvaziye karşı birleşik mücadele araçları geliştirmesi zorunluluk olduğu gibi, Batı Avrupa'da yaşayan emekçilerin şovenizm ve ırkçılıkla bezenmiş politikaların etkisinden arınması ve sosyal kurtuluşu elde edecek bir mücadele perspektifi geliştirmesi ilk etapta yegane yol olarak durmaktadır.

“İNANÇLA VE KARARLILIKLA ADIMLADI PATİKALARI”

Eski Antep evlerinde avlu olur. Genişçe bir avlu. Avlunun en az bir ağacı bir ocağı ve çeşmesi vardır.

Antepliler gününün çoğunu o avluda geçirirler; sabah kahvaltısı orada yapılır, öğlene kolu komşu ile kuru köfte orada yoğrulur, akşama envai türde yemek yer sofrasında orada yenir. Çay orada içilir, muhabbet orada kurulur, çamaşırlar orada yıkanır, oraya serilir hatta yazın kavurucu sıcaklarda orada yatılır. Bir Anteplinin hayatının önemli bir bölümünü kapladığından olsa gerek ki işte o avluya “hayat” derler.

Henüz beş yaşındayım böyle bir eski Antep evinde yaşıyoruz ve gerçekten günümüzün çoğu o “hayat”ta geçiyor. Köyden kente göçün yoğun olduğu, çocuk parklarında tahterevalilerin tahta olduğu ama sıranın bize bir türlü gelmediği, pamuk şekerin gerçekten pamuktan yapıldığını sandığımız, Gezi Direnişi’nin marjinal tipleri “y” kuşağının hayata merhaba dediği 90’lı yılların henüz başlarındayız.

O sabah bizim hayat kımıl kımıl, herkes gelmiş; dayımlar, amcamlar, halamlar, komşular. Birileri kahvaltıyı yetiştirmeye çalışıyor, birileri ağzına bir şeyler tıkıştırıyor ve birisi de de haydi haydi diye bağıyor. Evde ki bu telaşa uyandım olsa gerek gözümü ovuştura ovuştura; “Noluyor!” dedim yengeme. “Hastaneye gidiyoruz İbo biz! Kardeşin oluyor kardeşin” dedi. Beni parka en çok dayımın kızı Gül abla götürdüğünden olsa gerek en çok Gül ablamı sevmişim. Kardeşimin adı da Gül olsun istiyordum. “Kız olursa adı Gül olacak de mi yenge” dedim. “Valla orasını bilmiyorum oğlum” dedi.

Akşama doğru bizinkiler geldi annemin kucagında bir bebek. “Kız mı anne” dedim, “he oğlum dedi. Gül olacak de mi?” “Anne ne olursun adı Gül olsun” dedim. “Tamam oğlum Gül olacak” dedi.

20 Ekim 1993 iyi ki doğdun Gül. Ve böylece ömür boyunca hep “Gül’ün adı ben koydum” diyeceğim ve her hatırladığımda “anne anlatsana gülün adını kim koydu?” diye sorup cevabı alınca keyiflenip gururlanacağım bir kardeşim olmuştu.

Çok geçmeden taşındık o evden, Antep’in varoş bir semtinde çıkmaz bir sokağın sonunda büyük bir hayata ve tarihi bir eve açılan o kapıdan pılımızı pırtımızı toplayıp çıkmış başka bir varoş semtte hayatı olmayan ve hala inşaatı bitmemiş bir eve taşınmıştık.

Hemen adapte olduk. Evimizin hayatı olmasa da sokağı hayat yaptık kendimize. Gül’le beraber bizde büyüyorduk, önceki evimizin hayatında yaptığımızı bu evimizin sokağında yapıyorduk.

Siyah okul önlüğünden mavi okul önlüğüne geçildiği zamanlardı, Gül büyümüş mavi önlüğüyle okula gidiyor. Hemencecik sıyrılıp çıktı öne. İyi bir öğrenci olacağı belliydi, sınıfının en iyisi. Hatta bakkala gitme görevimi de benle paylaşıyordu. Okuldan ve oyundan fırsat bulduğu zamanlarda yerime bakkala gidiyordu. Her seferinde bakkalla kavga

edip geliyordu. Veresiye alışveriş bile yapsa paranın artanını istiyordu. Ve o güzel yürekli bakkal her seferinde kırmadan paranın üzerini veriyordu. Her şey çok iyiydi 6 çocuklu kalabalık bir aile de büyüyorduk. Epeyce arkadaş biriktirdik kendimize. Evin inşaatı bitmiş, ablamlar üniversiteye gitmiş, her şey yoluna henüz girmişti yine taşındık; hala inşaatı bitmemiş yeni bir eve.

Yeni evimize alışmaya çalıştığımız mahallenin çocuklarıyla tanışmaya başladığımız bir zamanda yeniden taşındık. Gül mavi okul önlüğünü bitirmiş gri etek, beyaz gömlek ve lacivert süveter giyiyordu. Bir şeyler ters gitmişti ve biz tekrar önceki eve taşınmıştık. Mahallenin çocuklarıyla tanışıklığımız kaldığı yerden devam ediyordu üstelik inşaatı bitmişti. O ya da bu gerekçeyle evimiz sürekli değişse de Gül’ün okulu hep aynıydı ve arkadaşlarından ayrılmak istemiyordu. Mahallenin çocuklarının hemen hepsiyle tanışmıştık hatta Gül kapının önünde komşunun kızlarıyla ip bile oynuyordu. Her şey yoluna giriyordu ya da biz öyle zannediyorduk. Ablalarımız üniversitelerini bitirmiş eve dönmüşlerdi üstelik bir sürü kitapla. Eskisi gibi yine kalabalık bir aileydik. O sıralar Gül’e bir

şeyler olmuş ve arkadaşları kitaplar olmuştu. Ablam her seferinde kıızıyordu, “Gül o kitabı okuman için daha erken onu okuma bunu oku” diyordu, “iyi ama ben zaten okudum onu” cevabını alıyordu çoğu zaman.

Yine bir şeyler olmuştu iyi gitmeyen şeyler vardı ve yeniden taşınmak zorunda kalmıştık. Ancak bu göç diğerlerinden bir hayli farklıydı başka bir şehre gidecektik, onlar gitti ben kaldım. Gül artık başka bir şehirdeydi. Limon ve muz ağaçlarının olduğu, tepelerinde sincapların gezdiği, sırtını denize dayamış yüzünü dağlara dönmüş bir evdi. Gül çok sevdi bu

evi artık kendine ait de bir odası vardı dilediği kadar okuyabilirdi.

İki sene kaldık o evde bu defa güzel şeyler olmuştu ve yine taşınmak zorunda kalmıştık hepimiz de çok heyecanlıydık Ankara’ya gidiyoruz. Gül daha çok heyecanlıydı, sincaplara, muz ve limon ağaçlarına veda vakti geldiğinde Gül’ün bütün arkadaşları da toplandı kapının önüne. Sarılıp kucaklaştılar, pekte iyi sayılmaz Arapça’ya çalan Türkçeleriyle “bizi unutma Gül”, “mektuplaşalım Gül” diyorlardı. Uzun yıllar da mektuplaştılar.

VE MAMAK'TAYIZ...

Gül artık ince uzun boylu tuttuğunu koparan yere sağlam basan bir lise-li. Bu mahalle ötekilerinden epeyce farklıydı. Duvarlarında kızıl kızıl yazıları olan, “18 Mayıs’ı Unutma Unutturma” yazan afişlerle donatılmış bir mahalleydi. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını mahalleye girer girmez anlamıştık. Tuzluçayır, Şahintepe, Ege Mahallesi, blok blok dikilen ruhsuz apartmanlara karşı; küçük bahçesi, bahçesinde en az bir ağacı, bir ocağı ve çeşmesi olan, geliş güzel dizilmiş, kırmızı kiremitli, sırtını birbirine dayamış direnen gecekondular. Çok sevdi bu mahalleyi

hemen kaynaştık mahallenin gençleriyle. Lakin hepsi birbirine benzese de bizim bildiğimiz gibi değillerdi. Hak diyorlar, hukuk diyorlar memleketin ahvali bu bu diyorlar. Aslında bir nevi duygularımıza tercüme oluyorlardı. Çok geçmeden Gül de karıştı aralarına memleketin derdini kendi derdi belledi, eskisinden daha fazla okuyordu ve en nihayetinde gözlerini bozmuş gözlük takmak zorunda kalmıştı. Henüz lise ikinci sınıfta sarı sendika ile mücadele konseptli kitaplar okuyordu. “Gül ne yapacaksın sarı sendikayı, “şu kitapları oku” ikazlarımıza yine aynı cevapları veriyordu; “iyi ama ben zaten okudum onu”. Tekel Direnişi başlamıştı o sıralar, mahallemizin doğal olarak da bizim kapımız da sonuna kadar açılmıştı işçilere. İşçiler sendikanın zaafı yaklaşımlarını anlatıyor bizim Gül de bu yaklaşımlara çözüm önerileri sunuyordu. Birincilikle bitirdi liseyi; lise yılları boyunca mücadele ettiği sınav sistemi ve dershaneler sorunsal farklı bir şekliyle karşısındaydı. Bıraksalar elleriyle yıkacağı dershaneler sıraya girmiş, “Gül Kaya bizim dershaneye, gel bizim dershaneye gel” diyorlardı. Aidiyetinin ihtiyaçlarına göre şekillendi ve Hacettepe Üniversitesi’ne gitti. Gençliğin akademik, demokratik meselelerine kafa yoruyordu o aralar. Her günün yeni sorumluluklarla doğduğu bir dönemde yoldaşları bir bir adımlıyordu patikaları.

Mustafa Sarıca, Özgüç Yalçın, Hasret Tanrıverdi, “dağlar beni çağırıyor” diyordu içten içe tıpkı çocukluğundaki gibi; ayrılmak istemiyordu arkadaşlarından.

Yeni bir göç vakti gelmişti; usuldan usuldan belli etmeden kimseye vedalaştı herkesle. Daha bir içten daha bir sıkı sarılıyordu o sıralar, doğduğu, çocukluğunun geçtiği topraklara gitti önce Antep’e, Fırat Nehri’ni ve köyünü gezdi, annemin birbirinden lezzetli yemeklerini yedi doya doya ve kimseye sezdirmeden vedalaştı, hısım akrabayla.

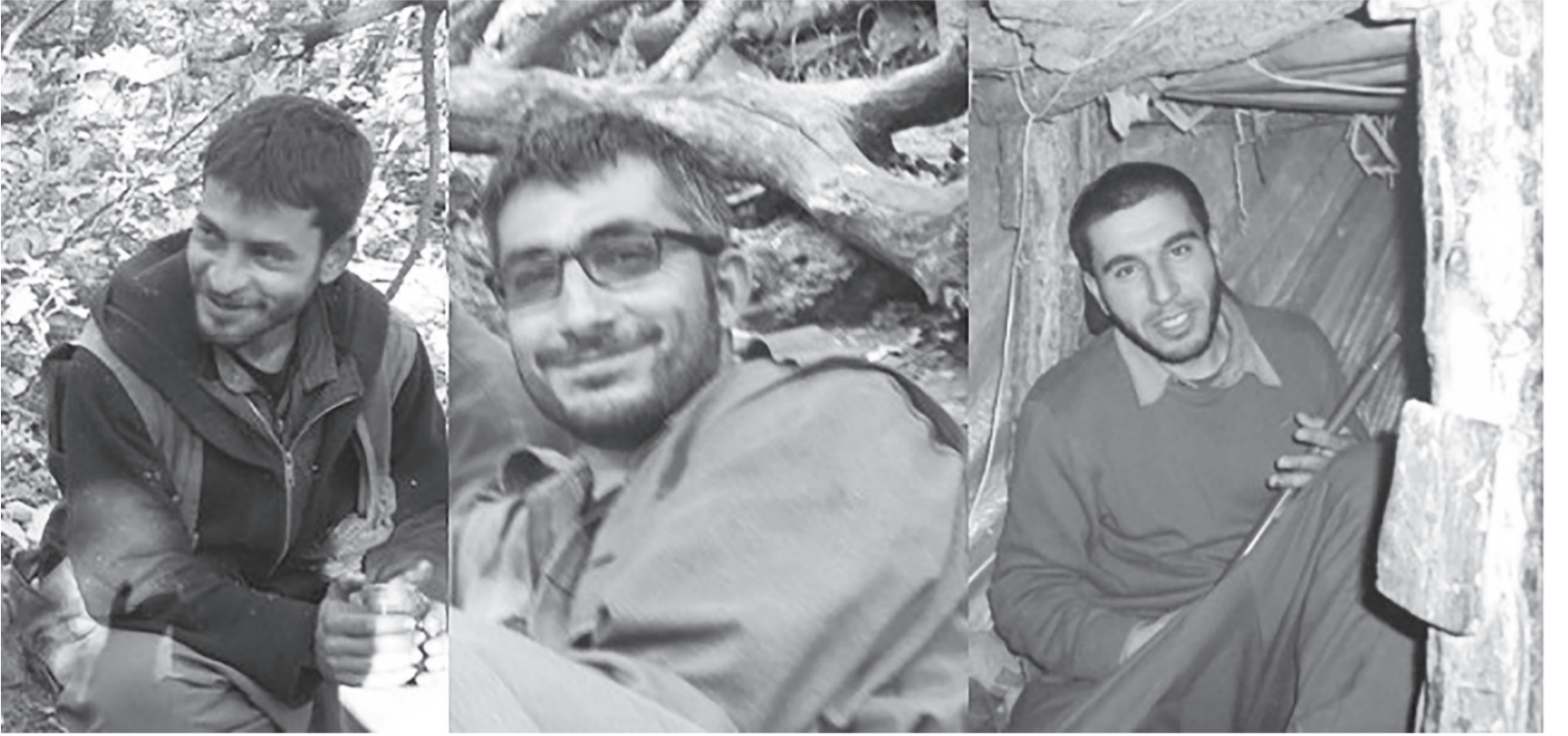
Nice Partizan’ın kanlarıyla suladığı kutsal topraklardaydı artık, zifiri karanlık bir gece de usulca ayrıldı kalabalıktan ve aydınlığa ilk adımı attı.

Bir an bile tereddüt etmeden. Ankara’nın Gül’ü Dersim’in Nergiz’iydi artık.

Yirmi beşinci yaş günün vesilesiyle; İyi ki Doğdun Sevgili Kardeşim.

(ABİN İBRAHİM KAYA)

“21 EKİM “YENİDEN DOĞUM” GÜNÜNÜZDÜR!”

Meşe ağaçlarındaki son yaprak da toprağa düştüğünde üç partizan, bir direniş destanıyla ölümsüzlük katına yürümüştü. Şimdi artık onlardan geriye sloganları ve idealleri kalmıştı. Bir de yaşanmış ve hala yaşanmaya devam edecek anıları.

Sonbahar gelmiş yapraklar yeşil, sarı, kahverengi karışımı bir renkle doğaya rengini vermişti. Bu renk tonu bir faaliyet döneminin sonu, kış hazırlıklarının da başlangıcı olarak yansiyordu gerillaya. Son bağlantılardan sonra grup da yavaş yavaş başlamış olduğu kamp çalışmalarına yoğunlaşacaktı. Ancak halletmeleri gereken son bir işleri kalmıştı.

O gün henüz yeni temizlik yapmıştı grubun Siyasi Komiseri Ünal. Akşam Yurdal ve Sefkan'ın gideceği bu son faaliyete kendisi de dahil olmak istedi. Kısa bir süre, çeşitli işlerden kaynaklı kitleden uzak kalmıştı. Ve şimdi yeniden onlarla bağ kuracak olmanın heyecanı ile hazırlıklarını erkenden tamamlamıştı. Grup komutanı Yurdal'la birlikte yaptıkları son planlamanın ardından, hareket saatini beklemeye koyuldular.

Ay ışığı erken çıkmıştı o gün. Köy çevresini de denetlemiş olmanın rahatlığıyla gidecekleri eve doğru yol almaya başladılar. Ev halkı sevinçle karşılamıştı Partizanları. Hemen

sofralar kuruldu, sohbetler başladı. Ünal'ı ilk defa gören Hasan amca, ilk kez karşılaştığı her gerillaya yaptığı gibi soru yağmuruna başlamıştı. Amacı gelenin “yeni mi-eski mi, deneyimli mi-değil mi, komutan mı-savaşçı mı?” anlamaya çalışmaktı. Buradan çıkaracağı sonuca göre gerillayla kurduğu ilişkinin seviyesini belirleyen Hasan amcanın hedefinde bu defa da Ünal vardı. Sohbet ilerledikçe Ünal'la sürece dair tartışmaya başlayan amcanın sözünü dışardan gelen oğlu kesti. Yurdal'a dönerek;

Bir araç geldi. Barajın orada durup ışıklarını söndürdü. Haberiniz olsun. Bir süredir cihazın hareketliliğinin yoğunlaşmasını da fark eden Yurdal, Ünal'a “çıkalım” diyerek işaret etti. Bu arada Sefkan dürbününü çıkarıp kapının önünde baraj yönüne doğru denetleme yapıyordu.

Grup evdeki son işlerini de halledip yola koyuldu. Yol üzerinde uğramaları gereken son bir ev daha vardı. Oraya da uğrayıp kitle faaliyetlerini sonlandıracaklardı. Ancak işleri biraz

uzamış, cihaz hareketliliği ise normalin üstüne çıkmıştı.

Yaklaşık bir saat sonra boğaza doğru yol almaya başladılar. Öncüleri Sefkan'dı. Onu Yurdal takip ediyordu. En arkada da Ünal vardı. Ay tam tepede bir çanak gibi asılı, arada bir toplanmaya çalışan bulut katmanlarına inat doğaya ışık saçıyordu. Son iki saatlik hareketliliğin normal olmadığını biliyorlardı. Yol hatlarını belirlerken bir çok ayrıntıyı tartışmış ve en son karar kıldıkları güzergahta ilerliyorlardı.

Eller tetikte, namlular Boğaz'daki mezarlığa yönelmiş, tüm dikkatler aykırı bir sese yoğunlaşmıştı. Etrafta tek bir ağacın dahi olmamasına hayıflanarak yürüyordu en önde Sefkan. Gerilla yaşamı boyunca birçok kez yaşadığı duyguyla yeniden yüzleşmişti. Ama her şeye rağmen en ufak bir tereddütü olmadan, grup öncüsü olmanın yüklediği sorumlulukla mesafeyi biraz açmış, boğaza herkesten önce girmek üzereydi.

Hemen arkasında ise işlerin uzayarak

köyden geç çıkmış olmalarının streşiyle adımlıyordu patikayı Yurdal. Arada bir karanlıkta zorlanan Ünal'ı kontrol ediyor, fısıltıyla mesafeyi korumasını söylüyordu.

Fırtına öncesi sessizlik misali doğa susmuş, her gün çın çın öten cır cır böcekleri adeta sessizlik yemini ederek az ötelerinde konumlanmış çakal sürülerinin en ufak bir tıkırtısını dahi duymaları için olanak sunuyordu üç Partizan'a.

Zaman ilerliyor, mesafe kısalıyordu. Mezarlıkla arasında yirmi beş metre kalmıştı Sefkan'ın. Dönüp son bir kere arkasından gelen yoldaşlarına baktı. Kalbi “Güm, Güm” atıyor, ama sakinliğini bir an olsun kaybetmiyordu. Ardından gelenleri son kez kontrol ettiğinde, ellerinin tetikte duyarlılıklarının etrafta olduğunu anlayınca daha bir güçlü hissetti kendisini. Bir şey olsa bile arkasında canını dahi esirgemeyecek yoldaşlarının olduğunu hissetti. Öyle bir duygudur ki bu, kaç farklı beden olursa olsun tek bir vücutta hissettiriyordu kendisini.

Çünkü orada yoldaşlık vardır. Fedakarlık vardır. Adanmışlık vardır. Ortak bir davanın ortak bir yaşamı ve gerektiğinde ölümü de aynı kararlılıkla karşılama ruhu vardır. İşte şimdi Sefkan'da diğerleri gibi bu duygu yoğunluğunun verdiği cesaretle adımını attığı bir anda bağırmalarla beraber mermi sesleri yankılanmaya başlamıştı.

İlk mermi sesiyle beraber kendilerini yere atıp mevzilenmek istediler. Ancak arazi o kadar çıplaktı ki, mevzi olarak kullanabilecekleri tek kaya parçasını da düşman kendisine siper etmişti.

Vücudunda bir sıcaklık farkettiğinde yaralanmış olduğunu anlamıştı Sefkan. Bir yandan düşmana karşılık veriyor, diğer yandan yoldaşlarına sesleniyordu.

“Yurdal yoldaş siz çekilin. Ben yaralandım. Gelemiyorum. Sizin savunmanızı alacağım.”

“Olmaz yoldaş buradan

beraber çıkacağız.” dedi Yurdal Sefkan'a... Bir yandan da Ünal'ı kontrol ediyordu. Ünal da mermi almıştı ama silahını çalıştırmaya devam ediyordu düşmana doğru. Gerillada hantallığıyla ün salmıştı ama şimdi düşman karşısında öyle bir ruhla donanmıştı ki, tüm öfkesini kusuyordu...

“Hadi yoldaş bize doğru gel. Seni çekeceğiz. Bak Ünal yoldaş da yaralandı. Hızlıca çıkmamız gerekiyor buradan...” Yurdal'ın bu çağrısını yeniden yanıtladı Sefkan;

“Yoldaş durumum kötü. Beni merak etmeyin. Siz çıkmaya çalışın.”

Candan bir parça bırakılmazdı ya. Sonuna kadar direnmeyi esas aldılar. Şimdi daha güçlüydü silah sesleri. Birbirlerinden aldıkları güçle yönetiyorlardı. Düşmanın her türlü üstünlüğüne rağmen kendilerinde olan en güçlü duyguyla yoldaşlık bağıyla karşıyorlardı saldırıyı.

Zaman ilerliyor düşman elindeki tüm olanakları son haddine kadar kullanıyordu. Bixi bir canavara dönüşmüş

üzerlerine mermi yağırdıyordu. Şimdi artık Yurdal'da yaralanmıştı. Yapacakları tek şey hepsinin kafasında netti. Konuşmalar da silah seslerinden anlıyorlardı birbirlerini ve aynı direnci sergiliyorlardı. “Teslim olmak yok!”

Yaklaşık yarım saat sürdü çatışma. Sefkan bir ara arkasından gelen seslerin kesildiğini fark etti. Ünal ve Yurdal şehit düşmüşlerdi. Kendisi ise hala silahını çalıştırabiliyordu. Ama yoğun kan kaybı Onu da güçten düşürmeye başlamıştı. Son gücünü topladı. Raxtından el bombasını çıkardı.

yaşadığını anlayınca “teslim ol” çağrılarına başlamıştı. Hiçbir gerillanın yaşamak istemediği bir durumla karşı karşıyaydı Sefkan. Düşmana esir düşmek, an meselesiydi ama bildiği ve sarıldığı bir gerçek vardı; “esir düşmekle, teslim olmak arasında büyük bir uçurum vardır.” Bilincini yeniden kontrol etti. Kendindeydi. Bu Onun en büyük dayanağıydı şimdi. Üstüne doğru gelen düşmana bir direniş destanıyla daha karşı koyabileceği için sevinçliydi yine de...

Saatlerce sürdü işkence. Her defasında sözlü ve fiziki ağır işkencelerle

dı bu üç Partizan'a. Umut aşıyordu ama yüreklerini de dağlıyordu her slogan. Evlat bildiklerinin acısı düşmüştü ocaklarına. Ama baş eğmez direniş karşısında da saygıyla eğiliyorlardı.

Son kez çağrı yaptı düşman timinin komutanı;

“İstediklerimizi ver. Seni hemen tedavi edelim.” Bu çağrıyı yaparken çaresiz olduğu, ses tonundan belliydi. Büyük bir umutla direnen karşısındaki umutsuzlukta yaşanan.

Daha birkaç saat önce bir araya gelmek için uğraşan bulutlar toplanmış ve yağmur damlaları akmaya başlamıştı gökyüzünden. Üç yıldız daha gökyüzünden kaydığında Ay da ışıklarını söndürmüş, lanet okuyordu düşmana. Az sonra yaşanacaklara tanık olmak için saklanmıştı bulutların ardına.

İlk dipçik darbesi yüzünde patladığında,

büyük bir acı hissetti ama “gık”ı çıkmadı Sefkan'ın. Bu düşmanı daha da tahammülsüzleştirdi. Duyulan hala kavga ve direniş sloganlarıydı. Bir daha. Bir daha. Bir daha. Dipçik darbeleri ardı ardına iniyordu yüzüne. O ise yüzündeki gülüşü korumaya çalışıyordu.

Meşe ağaçlarındaki son yaprak da toprağa düştüğünde üç partizan, bir direniş destanıyla ölümsüzlük katına yürümüşü. Şimdi artık onlardan geriye sloganları ve idealleri kalmıştı. Bir de yaşanmış ve hala yaşanmaya devam edecek anıları...

21 Ekim'in Yurdal, Sefkan ve Ünal için yeniden doğum günü olduğundan bu güne üç yıl geçti. Birileri savaşa sırtını dönerken, onların mirasını kuşananlar daha sıkı sarıldı devrettikleri bayrağa. Ve yaşatmaya devam ettiler Üç Partizani. Ve yaşatacaklar da sonsuz dek...

Dersim'den bir gerilla...

Pimini hızlıca çekti ve düşman mevzisine doğru fırlattı. Ancak gücü çok fazla yetmedi. Bomba birkaç metre ötesine düştü ve büyük bir gümbürtüyle patladı. Düşman silahları hala yoğun çalışıyordu. Açıkta olmanın dezavantajına rağmen gerillaların silahından çıkan mermiler onları öyle korkutmuş olacak ki, yoğun ama rasgele taramalarla kafalarını çıkarmadan ateş ediyorlardı.

Bombanın patlamasından sonra Sefkan da artık iyice güçten düşmüştü. Şimdi tek isteği bilincini canlı tutmak ve olası bir esaret halinde düşman karşısında direnmektir. Düşman silah seslerinin kesilmesini fırsat bilerek kontrol etmeye başladı. Şimdi sadece düşman silahlarının sesi vardı Mercan'da. Saat 01:00 olmuştu. Bilincini henüz kaybetmemiş olan Sefkan, Işıkvuran tarafından kobraların sesini aldı. Kobralar önce pusu alanının üzerinde sonra da Mercan Vadisi'nde dolaştı bir saat boyunca.

Bu arada düşman da Sefkan'ın olduğu yere doğru hareketlenmiş ve

bedeni esir alınmış bir canı “teslim” almaya çalışıyordu. Ama nafileydi. Kaypakkaya'nın ardına teslimiyet yakışmazdı.

Sloganlarla karşılıyordu her saldırıyı. Aklında, Yurdal, Ünal vardı. Kendisini çıkarmak için canlarını feda etmişlerdi. Teslimiyet, onlara ihanet demektir. Diğer yoldaşları düşündü. Şimdi silah seslerini almış ve kim bilir ne haldeydiler. Düşman onların da yerini istiyordu. Daha birkaç saat önce bir ekmeği paylaştıkları yoldaşlarını “satması” dayatılıyordu. Köylüleri düşündü. O candan bağlı olduğu Dersim'in yoksul ama yürekleri zengin insanlarını... Hele bir de geleceğin sahibi olan çocukları. Nasıl kabullenebilirdi ki teslimiyeti?..

Direndi saatlerce. Sabahın ilk ışıklarına doğruydü düşman son hamlesini yaptığında. Teslimiyet çağrılarında her defasında kavga sloganlarıyla yanıt oluyordu. Hemen alt taraftaki köyde tüm ışıklar açık, Sefkan'ın direnişine tanıklık ediyordu. Sloganları onlara ulaştıkça büyük bir saygı duyuyorlar-

Hızırılan Şehitleri

1 Kasım 1999 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızırılan mevkinde TC askerlerinin pususu sonucu **Barış Arslan** ve **Cem Ergüldü** ölümsüzleşti. Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Karabağlı köyünde dünyaya gelen Barış Arslan, 1991 yılında Almanya'da yaşayan babasının yanına yerleşti ve burada Proletarya Partisi ile tanıştı. Hem okula giden hem de mücadele yürüten Aslan, 1998 yılında ülkeye geri dönerek gerillaya katıldı. İzmir'de dünyaya gelen Cem Ergüldü ise 1996 yılında gençlik örgütü aracılığıyla Proletarya Partisi ile tanıştı. Lise döneminde aktif mücadele yürüten Ergüldü, 1998 yılında gerillaya katıldı.

Tekin Çakmak: 1959 yılında Dersim'in Hozat ilçesinde doğan Çakmak, 30 Ekim 1983 tarihinde Hozat Incıga kırsalında TC askerleriyle yaşanan çatışmada ölümsüzleşti.

Yaşar Yiğit: Erzingan'ın Refahiye ilçesinde dünyaya gelen Yiğit, küçük yaştan beri yoksulluk ve sefalet içinde büyümüştü. Öğrencilik yıllarında devrimci mücadele ile tanışan Yiğit, 1977 yılında Proletarya Partisi saflarında örgütlendi. Gecekondu halkının mücadelesinde hep en ön saflarda yerini alarak kararlılıkla mücadele etti. Yiğit, 30 Ekim 1980 tarihinde Maltepe Süreyyapaşa Hastanesi'nin karşısındaki ormanlık alanda yoldaşlarıyla bomba eğitimi yaptıkları sırada elinde bombanın patlaması sonucu ölümsüzleşti.

Huriye Çıtak: 1968'de Çorum'da dünyaya gelen Huriye Çıtak, devrimci mücadele ile tanışarak Kaypakaya'nın mücadelesine duyduğu sempati ile 19 Mayıs Üniversitesi'nde gençlik faaliyeti içinde örgütlenir. 19 Mayıs Üniversitesinde Matematik bölümünde okurken, ilkokul öğrencilerine de matematik dersi verirdi. Stajyer öğretmen olarak çalışmasını

sürdürdüğü dönem kendi öğrencileriyle kısa sürede sıcak ilişki kurarak onları faşizme karşı devrimci mücadelenin gerekliliği noktasında eğitir. Ve "Bir gün ben de sınıf mücadelemi halkın yanında bir sıra neferi olarak militan gibi savaşmayı hak edeceğim" dediği arzusuna kavuşmuştur 1989 yılında. 28 Ekim 1992'de Hozat'ın Kurukaymak (Koçeri) köyüne inerken düşman tarafından katledilir.

Veli Karasu: 1962 yılında Dersim'de doğdu. Adanada gençlik faaliyeti yürütürken tanıştı Proletarya Partisi ile. 8 Kasım 1979'da Eşref Şahlar ile birlikte sosyal faşistlerin ortaklaşa kurduğu tuzakla katledildi. Sosyal faşistlerin lideri daha sonra Proletarya Partisi tarafından cezalandırıldı.

Eşref Şahlar: 1962 doğumlu olan Şahlar, Proletarya Partisi'nin düşüncesiyle öğrencilik yıllarında tanışmıştır. 8 Kasım 1979'da sosyal faşistler tarafından katledilir.

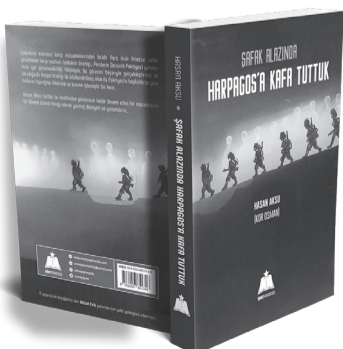
Ali Haydar Aslan: 1957 Dersim Mazgirt Sindam Köyü doğumlu olan Aslan, 8 Kasım 1983'te Nazımiye merkezinde bombalı pankart asmak isterken, bombanın elinde patlaması sonucu ölümsüzleşir.

Fethiye Batmaz: 1976, Dersim Ovacık, Ada Köyü doğumlu olan Batmaz, 7 Kasım 1993'te Hozat'ta çıkan bir çatışmada ölümsüzleşir.

Tuncay Çarıkçioğlu: TMLGB kurucularından olan Çarıkçioğlu İstanbul'da Mündendislik Akademisi öğrencisiyken 1982 yılında mücadele ile tanıştı. 1985 yılında esir düştü. 2 yıllık tutsaklık yaşamından sonra tekrar kavganın sıcaklığıyla buluştu. Gerilla faaliyetine başlamadan önce Kayseri, Çukurova ve Sivas bölgelerinde çalışmalar yürüttü. 1987 yılında parti üyeliği onaylanan Çarıkçioğlu, önce KBK üyeliğine ardından Geçici MK üyeliğine getirildi. BABK Sekreteri olarak faaliyet yürüten Tuncay Çarıkçioğlu, İstanbul'da deşifre olmasından dolayı Karadeniz ve İç Anadolu'daki faaliyete atandı ve Askeri Komisyon Üyeliğine getirildi. Tüm olanaksızlıklar içinde yaratıcılığın, karamsarlık karşısında umudun adıydı O. Tuncay Çarıkçioğlu (Deniz), 2 Kasım 1992'de Tokat'ın Almus ilçesi Arısu Köyü'nün Eskici Mezrası'nda devlet güçleriyle girilen çatışmada ölümsüzleşti.

Nubar Yalımyan: Ermeni milliyetine mensuptur. 1957 Mardin Silopi doğumludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasıyla birlikte Surpraç Ermeni Lisesi'ne yazılır. Daha sonra Dericiyan Lisesi'nde öğrenim hayatına devam eder. 1976 yılında TKP/ML'nin düşünceleriyle tanışır ve savunmaya başlar. Hollanda'da aktif faaliyetine devam eden Yalımyan, 5 Kasım 1982'de Utrecht kentinde MİT tarafından katledilir.

UMUT YAYIMCILIK'TAN ÇIKTI!

UMUT YAYIMCILIK

ANI-ANLATI: 1

Eser Adı: Şafak Alazında Harpagos'a Kefa Tuttuk

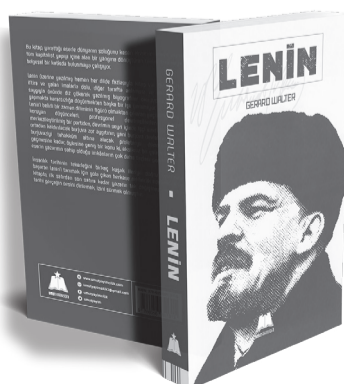
Yazar Adı: Hasan Aksoy (Kor Osman)

Dizi Adı: Ani-Anlatı: 1

Grafik&Mizanpaj: Umud Yayimcilik

Redaksiyon: Samet Vetiş

Kapak Resmi: Şafak Alazı, M. Oruçoğlu

UMUT YAYIMCILIK

BIYOGRAFI: 1

Eser Adı: Lenin

Yazar Adı: Gerard Walter

Dizi Adı: Biyografi: 1

Grafik&Mizanpaj: Umud Yayimcilik

Çeviri: Feridun Cihan

Düzeltili: Mahir Mercan

UMUT YAYIMCILIK

TEORİK-SİYASİ: 3

Eser Adı: İşçi Sınıfının Tarihi Misyonu

Yazar Adı: Grigoris Konstantopoulos

Dizi Adı: Teorik-Siyasi: 3

Grafik&Mizanpaj: Umud Yayimcilik

Çeviri: Murat İssı

Redaksiyon: Lale Alatlı

Bu yazının başlangıcı arka sayfadadır.

tanımlamak önemlidir ve işte Şanghay Ders Kitabı bu açıdan önemli bir kaynaktır.

Maoizm, Marksizm adına yola çıkan birçok revizyonist, oportünist görüşün aksine sosyalizmin sınıflı bir toplum olduğu gerçeğini ortaya koyar. Marksizm'in daha önceki ustalarının sosyalizme ve sosyalist inşaya dair henüz sistemleşmemiş birtakım belirleme ve öngörülerini, Sovyetler'in ve Çin'in büyük sosyalizm deneyimi üzerinden sentezleyen Mao, sosyalist inşaya dair teorisini sınıf mücadelesi üzerine kurar. Kuşkusuz sosyalizm şartlarında sınıf mücadelesi farklı biçimler almakta, devrimin sürdürülmesine dayalı olarak ideolojik-siyasi karakteri öne çıkan ancak kitlelerin devrimci şiddetini de içeren bir biçim almaktadır. BPKD teorisi, sosyalizme dair ekonomik temelli anlatıların aksine sosyalizmde sınıf mücadelesini ve bu mücadeleye önderlik edecek *doğru siyaseti* öne çıkarır. Sosyalizm şartlarında Mao'nun partiye ve iki çizgi mücadelesine odaklanması da bu nedenledir. Komünizmi hedefleyen bu uzun mücadelede, kitleler halen bir önderliğe ihtiyaç duymaktadır. Politik önder güç proletaryanın komünist partisinden başkası değildir. Parti, sosyalist devlet mülkiyetine dayanan ekonominin de temel yönlendirici gücüdür. Partinin öncü konum ve rolü, proletaryanın hakimiyeti için zorunludur. Diğer yandan *yeni burjuvazinin* merkezileşebileceği yer de partide ve devlet yönetimindeki kurum ve mevkilerdir. Bu nedenle sosyalizm şartlarında parti, sınıf mücadelesinin bir alanı olarak ortaya çıkar ve partinin devrimci çizgisinin her aşamada ve her alanda korunması ve geliştirilmesi gereklidir.

DEVİRİMİ KAVRA, ÜRETİMİ ARTIR

Raymond Lotta "Giriş" yazısında, sosyalist toplumda sınıf mücadelesine dair şunları aktarmaktadır: "...bir planın sosyalist gelişmeye mi yoksa

kapitalist gelişmeye mi hizmet edeceği; proletaryanın emeğinin sonuçlarının sınıfları yok etme temelini inşa edilmesi için mi yoksa üreticilere karşı mı kullanılacağı; toplumdaki kapitalist yönlerin ve düşünce ile kültür alanlarındaki dışavurumlarının sınırlandırılacağı ve alt edileceği mi yoksa genişletileceği mi; toplumda kitlelerin katılım ve inisiyatifinin genişletileceği mi yoksa daraltılacağı mı; ve sosyalist devletin dünya devrimi için bir çıkış noktası olarak mı hizmet edeceği yoksa enternasyonal proletaryaya dahil olmaktan vaz mı geçeceği üzerine bir mücadeledir. Kısacası devrim sürececek midir yoksa geriye mi dönecektir?" Mao'nun sosyalist toplumda, üretime siyasetin kumanda etmesine dair vurgusu temel olarak sınıf mücadelesine ve devrimin sürdürülmesine dayanır. Bu nedenle temel slogan "devrimi kavra, üretimi artır"dır. Üretimdeki gelişmeler, devrimin sürdürülmesini sağlayacak doğru siyasete dayanmadığı durumda pekala kapitalist yolcuların gelişmesine hizmet edebilecektir. Çelişkinin esas yönü ekonomi veya üretim değil devrimci siyasettir.

Çin'de Liu şao-şi ve Cen Bo-da gibi revizyonist kadrolar tarafından savunulan ve 8. Parti Kongresi kararına sokulan "üretici güçler teorisi" Maoizm'in temel halka olarak ele aldığı sınıf mücadelesi ve siyasetin aksine üretim ve ekonomiye odaklanıyordu. Bu revizyonist görüşlere göre Çin toplumundaki esas çelişki "gelişmiş sosyalist sistem ile geri kalmış toplumsal üretici güçler arasında" idi. Oysa bu görüşler proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesine ve burjuvazi üzerinde tam anlamıyla bir diktatörlük kurulmasına 'muhalafet' ediyordu. Sovyetler'in ve Stalin'in sosyalist inşaya dair hataları da buradan besleniyordu ve Stalin'in ölümü ardından Sovyet revizyonistleri üretim fetişizmine dayanarak revizyonist ve burjuva çizgiyi hakim kılmayı başarmışlardı. Çin'deki "kapitalist

yolcuların" temel ilham kaynaklarından biri de Sovyet revizyonistleriydi. Sosyalist toplumun oldukça uzun bir tarihsel dönemi kapsayacağını belirten Mao ise sosyalizmin çelişkilerine dair şöyle diyordu: "Bu tarihsel dönem boyunca sınıflar, sınıf çelişkileri, sınıf mücadelesi vardır, sosyalist yol ile kapitalist yol arasında mücadele vardır, kapitalist restorasyon tehlikesi vardır ve emperyalizm ve sosyal emperyalizmin saldırı ve yıkma tehdit vardır. bu çelişkiler ancak proletarya diktatörlüğü altında sürekli devrim teorisine ve bu teorinin rehberliğinde pratiğe dayanarak çözülebilir."

SIYASİ ÜSTYAPININ EKONOMİK TEMEL ÜZERİNDEKİ BELİRLEYİCİLİĞİ

Kruşçev, Brejnev, Liu Şao-şi ve Lin Biao gibi revizyonistler ve onların işbirlikçileri, sosyalist kamu mülkiyeti sistemi tek ekonomik temel halini aldığı anda tüm sömürücü sınıfların kendiliğinden ortadan kalkacağı görüşünü ortaya atmışlardır. Proletaryayı burjuvazi karşısında silahsızlandıran ve proletaryanın burjuvazi üzerindeki diktatörlüğünü 'gereksizleştiren' bu revizyonist görüşler, özel mülkiyetin kaldırılması ve devlet mülkiyetine dayanarak sosyalizmde sınıfların varlığını da yadsıyorlardı. Sınıfları tamamen ortadan kaldırmak için sadece sömürücüleri, toprak beylerini ve kapitalistleri devirmenin, sadece onların mülkiyetini ortadan kaldırmanın yetmeyeceğini belirten Lenin şöyle diyordu: "Üretim araçları üzerinde her türlü özel mülkiyeti de yok etmek gerekir, kentle kır arasındaki farkı, aynı şekilde kol emeği ile kafa emeği arasındaki farkı ortadan kaldırmak gerekir. Bu çok uzun vadeli bir meseledir." Aynı şekilde Mao, sosyalizm sistemini kurmanın büyük bir mücadele olduğunu ifade ederek bunun "toplumsal sistemde ve insanların birbirleriyle ilişkilerinde büyük bir değişim" demek olduğuna vurgu yapıyordu.

Bu noktada ekonomik temel ile siyasi

üstyapı arasındaki ilişkinin niteliğine dair bir tartışma kaçınılmaz olarak ortaya çıkmaktadır. Maoizm, siyasi üstyapıdaki ve kitlelerdeki devrimci mücadelelere dayanan toplumsal dönüşümü esas halka olarak ele almakta, ekonomik temel geliştirilmesini buna bağlı kılmaktadır. Oysa bilim-revizyonist, reformist, ekonomist görüşler sosyalist toplumda sınıf mücadelesini ve siyaseti 'unutarak' sosyalizmi, salt üretimin geliştirilmesine odaklı ekonomik-teknik bir ilişkiye hapsedmektedirler. Bu konuda temel argümanları, Marksizm'in son tahlilde ekonomik temel belirleyiciliğine dair vurgusudur. Oysa Engels şöyle demektedir: "Tarihin materyalist kavrayışına göre, tarihin son keredede belirleyici unsuru gerçek yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir. Ne Marx ne de ben bundan daha fazlasını ileri sürdük. Bu yüzden eğer birileri bunu 'ekonomik unsur tek belirleyici olandır' biçiminde çarpıtsa bu önermeyi anlamsız, soyut ve mantıksız bir ifadeye dönüştürmüş olur." Mao ise bir adım ileri giderek şunu ifade etmektedir: "Üretici güçler, pratik ve ekonomik temel genellikle birincil ve belirleyici rol oynarlar; bunu inkar eden materyalist değildir. Ama aynı zamanda kabul edilmelidir ki, üretim ilişkileri, teori ve üstyapı gibi yönler de belirli koşullarda birincil ve belirleyici rol oynarlar."

Anlaşılabileceği üzere sosyalist toplumda, mülkiyet, sosyalist kamu mülkiyeti biçimini alsa ve üretici güçler muazzam bir gelişim kaydetse dahi siyasi-kültürel üstyapı -geçici de olsa- belirleyici bir rol üstlenmekte, ekonomik temel üzerinde etkide bulunmakta, onun gelişim yönünü tayin etmektedir. BPKD tam da bu belirleyiciliğin; proletaryanın sınıfsız-sömürsüz dünya amacının, sosyalizm şartlarında sınıf mücadelesinin ve kültür devrimlerinin sistemleşmiş teorisidir.

devam edecek...

“Şanghay Ders Kitabı” Vesilesiyle

SOSYALİZMDE SINIF MÜCADELELERİ VE BPKD ÜZERİNE — 2

Sosyalizmden geriye dönüşler sorunu uluslararası komünist hareketin halen canlı tartışma konularından biridir. Güncel siyasal mücadelelere bağlı olarak devrim sorunu öne çıkan somut tartışma olsa da hem bu tartışmanın bağlandığı ileriki halka olarak hem de Marksizm-Leninizizm-Maoizm’in (MLM) teorik-ideolojik kapsam ve derinliğinin güncel anlamı bakımından sosyalizmden geriye dönüşlerle ilgili tartışma önemli bir yerde durmaktadır. Ve bize göre bu tartışmayı gerçekten anlamlı kılacak en büyük hazine Çin’de gerçekleştirilen Büyük Proleter Kültür Devrimi’ne (BPKD) ve bunun ideolojik temsili Maoizm’e aittir.

Sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyon, uluslararası burjuvazinin yoğun ideolojik bombardımanı altında sosyalizm, komünizm ve genel olarak MLM ideolojiye karşı bir kuşku ve güvensizliğe kaynaklık etti. Bu kuşku ve güvensizliği besleyen şey aynı zamanda MLM’lerin sınıf mücadelesine önderlik etmede gösterdiği kayıtsızlık ve zafiyetlerdir. Bu koşullarda MLM dışı ideolojik akımlar da güç kazanmakta ve sosyalizmden geriye dönüşlerin “reel”liğine yaslanarak MLM’nin temel doğrularını aşındırmakta, pratikte ve aynı zamanda teoride proleter devrimi ve proletarya diktatörlüğünü yadsıtmaktadırlar. Her türlü post-modern burjuva akımı, reformist-revizyonist görüşleri

ve özellikle anarşizmi, Troçkizm’i bu kapsamda ele alabiliriz. Anarşizm ve Troçkizm’i özel olarak belirtme ihtiyacı duyuyoruz zira teoride sınıfsız-sömürsüz bir dünya idealini “savunurken” geriye dönüşler sorununa özgün (!) bir bakış açısı sunmakta ve buradan beslenmektedirler. Proleter devrimin ve sosyalizmin üretici güçlerle ilgili olarak önkoşullarının yetersizliğine ya da sosyalizm şartlarında bürokrasi ve devlet sorununa yaklaşımları, komünizme giden yolda farklı bir yorum veya bakış açısı gibi sunulmakta ve öyle algılanabilmektedir. Oysa bu akımların ortak özelliği proletarya diktatörlüğünü ya ‘belirsiz’ bir geleceğe ertelenmesi ya da açıktan reddi üzerinedir. MLM’nin

ustaları tarafından çok uzun zaman önce ipliği pazara çıkarılmış bu ve benzeri revizyonist-oportünist akımların dünya çapında halen önemli bir taraftar kitlesi bulabilmeleri tam da MLM ideolojinin kavranışı ve kitlelere mâl edilmesindeki eksikliklerle ilgilidir.

Bu noktada Çin’de pratik uygulamasını bulan BPKD teorisinin, uluslararası komünist hareket nezdinde ideolojik mücadelenin temel bir aracı olarak yeterince işlenemediğini belirtmek gerekir. Sosyalizmden geriye dönüşler sorununu açıklanamayan bir “sır” olmaktan çıkarmak, soyut belirlemelerin ötesinde somut gerçeklerle

■■■■ Devamı 23. sayfadadır.